

Trumps tale til Kongressen: Vil Obamas kupforsøg imod ham blive overvundet?

Leder fra LaRouchePAC, 28. februar, 2017 – De intense angreb mod præsident Donald Trump fra liberale, »globalistiske« medier og partiledere i Europa og USA bliver nu afsløret som et kupforsøg imod ethvert samarbejde, eller blot relationer, mellem USA og Rusland. Som formand for Efterretningskomiteen i Repræsentanternes Hus, Devin Nunes, vurderede det i går: »Dette er en ny McCarthyisme«. Forhåbentlig er det afslørede kup ved at miste terræn.

Men der er nu afgørende spørgsmål om præsidentens tale til en samlet Kongres i aften.

Hvordan vil præsidenten tackle disse krav, i McCarthy-traditionen, om en politik for konfrontation, og endda krig, med Rusland og Kina?

Vil præsident Trump, som han har indikeret, fremlægge planer for storstilede investeringer i den amerikanske økonomi, i moderne infrastruktur? Dette er ikke alene det mest udbredt støttede løfte i Trumps præsidentskab. Det er også de midler, ved hvilke reel produktivitet og produktiv beskæftigelse atter kan indføres i en økonomi, som uden dette står over for endnu et umiddelbart finanssammenbrud. Store europæiske banker rapporterer om enorme tab. Alene spredningen af antydningen i finansmedierne om, at Trumps meget omdiskuterede infrastrukturplaner er sat »i venteposition«, har ført til advarsler fra sådanne personer som tidligere embedsmand i Reaganregeringen, David Stockmann, samt fra andre »markedsanalytikere«, om, at en generel 'udblæsning' af gæld vil finde sted i dette forår.

Det afgørende spørgsmål er en *kreditinstitution i Hamiltons*

tradition, for at disse investeringer kan virkeliggøres på det mest produktive, teknologiske niveau. Planer om skattelettelser »for infrastruktur« vil intet frembringe.

Vil præsidenten tale om rumprogrammet og sit antydede ønske om en snarlig tilbagevenden til bemandet udforskning og udvikling af Månen? Den 24. februar kom NASA med visse indikationer på basis af et krav fra regeringen om en indledende undersøgelse. De peger på et stadig højere niveau af fremskridt inden for produktivitet. Månen er ikke blot det næste prøveområde for nye teknologier og nye energiresurser; den udgør også menneskehedens afgørende første skridt til Solsystemet, og hinsides dette.

Dette var det førende diskussionsemne ved mandagens møde i LaRouchePAC National Policy Committee.

Vil præsident Trump foreslå Glass/Steagall-loven for Kongressen, som han gjorde i oktober under sin kampagne; og som begge de politiske partiers platforme ved præsidentvalget krævede? Den tværpolitiske støtte til loven er vokset betragteligt i den amerikanske befolkning, under truslen om et endnu mere ødelæggende finanssammenbrud.

Uden at opdele Wall Streets og Londons storbanker og nedlukke deres spekulationskasinoer – før de endnu engang nedsmelter – vil hverken investeringer i produktivitet og videnskabeligt fremskridt, eller udlån til produktiv beskæftigelse, finde sted.

Og igen, de »Fire Nye Love til at redde nationen«, som Lyndon LaRouche for to et halvt år siden skiteserede som afgørende – og for hvilke tusindvis af appeller er blevet overbragt til Det Hvide Hus i ugen op til præsidentens tale i aften. Som LaRouche allerede dengang, i juni 2014, sagde, så er de handlinger, der gives udtryk i disse »Fire Love«, ikke »en mulighed«, men en uopsættelig nødvendighed.

Vil kun nogle få ledere fra EU deltage i Silkevejsforum i Beijing?

25. feb., 2017 – Pr. dags dato er der kommet tilsagn til deltagelse af ledere fra Storbritannien, Frankrig, Italien og Schweiz i Bælt & Vej Forum, der skal afholdes i maj måned i den kinesiske hovedstad. Der foreligger f.eks. endnu ingen indikation på, at Tyskland også vil deltage. Mangler der interesse fra den europæiske side, som også i øjeblikket har EU-kommissionen, der undersøger, hvorvidt de kinesiske investeringer i infrastruktur i flere Balkan-lande, er »lovlige«? (Se: <http://schillerinstitut.dk/si/?p=18106>)

En artikel, udgivet af Singapores S. Rajaratnam School of International Studies, stillede allerede i marts sidste år spørgsmålet, om EU allerede var kommet for sent til Bælt & Vej-toget. Artiklen nævnte forskellige perspektiver og synspunkter blandt europæiske hovedstæder, og manglen på en fælles EU-stemme om Kinas planer.

»EU's befolkning er stadig ikke særlig bevidst om initiativet med OBOR (One Belt, One Road – Bælt & Vej)«, iflg. artiklens forfattere. De kritiserede også de europæiske medier for at fokusere for meget på kinesiske fusioner og erhvervelser, snarere end at analysere fordelene ved en langsigtet relation, baseret på en bedre forståelse af gensidige værdier og interesser. Holdningen hos medier og eliten i Europa har tilsyneladende ikke ændret sig meget siden da.

Den pågældende artikel indikerede ligeledes, at Kina havde brug for at opdatere sin diplomatiske indsats over for

offentligheden om Bælt & Vej-initiativet, for at være med til at opbygge tillid blandt europæere. Bælt & Vej-forummet i maj måned i år burde kunne give Kinas ledere en platform til at gøre præcis dette.

Betydningsfuldt kinesiske månedsmagasin om udenrigspolitik udgiver artikel af EIR's Bill Jones

25. feb., 2017 – *China International Studies*, en engelsksproget publikation fra Kinesisk Institut for Internationale Studier, som arbejder under det Kinesiske Udenrigsministeriums regi, udgav i deres januar-februar 2017 udgivelse (nr. 62) en artikel af *EIR's* Bill Jones, med titlen, »Bælt & Vej-initiativet – Kortlægning af en ny kurs for menneskeheden«.

I artiklen gennemgår Jones 'Bæltet & Vejens' historie og bemærker Helga Zepp-LaRouches og Schiller Instituttets arbejde i begyndelsen af 1990'erne for at promovere projektet med den Eurasiske Landbro efter Sovjetunionens fald, og som førte frem til konferencen i 1996 i Beijing, der blev sponsoreret af det Kinesiske Ministerium for Videnskab og Teknologi. Jones nævner også arten af dirigistisk politik, i Hamiltons tradition, som Kina (og andre asiatiske lande) har benyttet til at gennemføre sin strategi for udvikling. Jones diskuterer også finanskrisens art i løbet af de seneste to årtier, hvor verden blev sat på en nedadgående kurs, som blev vendt omkring af Kinas lancering af 'Bæltet & Vejen' og oprettelsen af nye

finansinstitutioner, som Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) og den Ny Udviklingsbank ('BRIKS-banken').

Jones bemærker, at Kinas udvikling og den fortsatte udvikling af lande som Rusland og Indien, har skabt en situation i verden, hvor USA's traditionelle rolle som en »verdensleder« har ændret sig og skabt et behov for en ny form for global styrelse. Idet han skitserer udviklingen af finanskrisen og G7's manglende evne til at løse den, viser han, hvordan det blev nødvendigt at samle en bredere gruppe af nationer for at tackle denne krise. Dette var oprindelsen til G20, der under deres seneste møde, med Kina som vært, vedtog et program for eliminering af fattigdom på globalt plan. Post-Bretton Woods-strukturen er slut, skriver Jones, og der er derfor behov for at skabe en økonomisk verdensorden af en anden art.

Han bemærker Kinas vægt på en win-win-situation, der, idet den kommer fra en anden, kulturel matrix, ikke ønsker at videreføre geopolitikkens gamle nulsumsspil.

Artiklen slutter med et citat af Konfucius,

»Det overlegne menneske er sig retfærdighed bevidst, det underlegne menneske er sig fordelagtighed bevidst«.
(Kursivering red.)

Jones skriver: »Bælt & Vej-initiativet handler, på et dybt plan, om spørgsmålet om 'retfærdighed' inden for økonomiske anliggender, og som karakteriseres af præsident Xis uophørlige understregning af 'Bæltet & Vejens' fremtræden som et 'win-win'-samarbejde. De regionale projekter udvikler sig således til at blive en verdenslandbro, skriver han, og den nye Trump-administration, med sin vægt på byggeri af infrastruktur i USA, kunne meget vel udvide Bælt & Vej-perspektivet til at omfatte Nordamerika, som således ville være til fordel for USA selv, og for verden.«

Foto: EIR-korrespondent, og leder af EIR's Washington-kontor,

Bill Jones, her som taler ved en konference i World Forum of China Studies, november, 2015.

EU-dinosaurerne har ikke længere magten

22. feb., 2017 – Den europæiske Unions anti-humane system har ikke længere magten, med medlemslande, der i stigende grad træffer beslutninger for deres nationer og trodser Bruxelles' og Frankfurts såkaldte myndigheder. EU-institutioner reagerer ved at blive mere aggressive over for sådanne lande, hvilket blot fremrykker opløsningen af selve EU.

To nylige tilfælde sætter fokus på denne tilstand: aftalen mellem Ungarn og Kina om en højhastighedsjernbane mellem Budapest og Beograd, og den italienske beslutning om at trodse EU's regler for bail-in (ekspropriering af visse typer af bankindsud) og etablere et nationalt sikkerhedsnet for banksystemet.

EU-kommissionen forfølger en helt forkert kurs mht. den Nye Silkevej:

EU-kommissionen har indledt en undersøgelse af Beograd-Budapest-højhastighedsjernbanen, en 350 km lang linje, der udgør en strategisk del af Bælt-og-Vej-initiativets østeuropæiske rute. EU fokuserer især på Ungarn, et fuldt EU-medlem, og mindre på Serbien, der ikke er underkastet strenge EU-regler. China Railway International Corp. er entreprenøren, og Kinas Eksport-Importbank er financiereren.

EU vil afprøve, om kontrakten strider imod EU-love, som påbyder, at store aftaler skal udbydes i offentlig licitation.

Den ungarske regering sagde, at den havde underskrevet kontrakten med Kina efter konsultationer med Bruxelles.

»Jernbanen udgør en stor del af Ét Bælte, én Vej-projektet«, sagde Tamas Matura, hjælpeprofessor ved Corvinus Universitet i Budapest. »Den ungarske sektion skal tjene som et svendestykke, der viser, at kineserne kan bygge i overensstemmelse med EU-standarder. Linjen vil reducere transporttiden fra otte til tre timer og vil blive forbindelsen mellem den kinesiskejede Piræus-havn i Grækenland, og Central- og Østeuropa.

Foto: Den serbiske premierminister Aleksandar Vucic holder en model af et højhastighedstog, mens han holder en tale ved åbningsceremonien for påbegyndelsen af byggeriet af Beograd-Budapest-jernbanen i Novi Sad, Serbien, 23. dec., 2015.

Video: En Ny Æra for USA: LaRouches Fire Love. Fuld dansk tekst

Forestil jer, at vi lever i et samfund, der har forpligtet sig til at opnå fusion og implementere dens fordele.

Hvordan ville det, at være en del af et sådant samfund, forme dets borgeres selvopfattelse? Et menneskeliv har konsekvenser og betydning, der varer ud over den fysiske død – i det mindste potentielt. Ved at vedtage en mission for opnåelse af fusion, omsætter vi et af Hamiltons mål i praksis, hvor han skriver, at, »at værdsætte og stimulere det menneskelige intellekts aktivitet gennem at mangfoldiggøre objekterne for foretagsomheden, er ikke blandt de mindst betragtelige af de

midler, ved hvilke en nations rigdom kan fremmes. Selv ting, der i sig selv ikke er fordelagtige, bliver det undertiden gennem deres tendens til at fremprovokere en anstrengelse. Enhver ny scene, der åbnes op for menneskets geskæftige natur for at vække det og hævde sig, udgør en tilgang af ny kraft til lageret af bestræbelse.» – Få det til at ske!

Download (PDF, Unknown)

Download (PDF, Unknown)

»Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen«, en guidet rundtur

Video; introduktion v/Helga Zepp-LaRouche.

Der er stadig mange mennesker, der siger, at denne vision blot er en drøm – at det er umuligt. De nationer, hvor nutidens stormagter kæmper mod hinanden i geopolitiske stedfortræderkrige, såsom Yemen og Syrien, vil imidlertid fortælle dig, at det er det nuværende paradigme, der er umuligt og ikke kan fortsætte.

Opførelsen af Verdenslandbroen ville betyde en økonomisk og kulturel renæssance for planeten, et nyt paradigme for menneskeheden. Projekterne og de økonomiske hovedkoncepter, der præsenteres i denne rapport, er i sandhed det udkast, ud fra hvilket førende regeringer i hele verden arbejder; udfordringen består nu i at bringe USA tilbage til sine rødder og transformere det til en magtfuld allieret for denne nye,

økonomiske orden.

Download (PDF, Unknown)

Dette er et historisk øjeblik, hvor vi kan ændre verden og historien.

Opfordring til International aktionsdag 23. februar.

Af Helga Zepp-LaRouche

Det er, hvad denne aktion faktisk handler om: Hvordan kan vi optrappe denne kamp for grundlæggende set at skabe en situation, hvor Trump, når han holder sin Tale om Nationens Tilstand (28. feb.), inkluderer Glass-Steagall, den ægte Glass-Steagall, og ikke en eller anden udvandet 'ring-fencing' (intern bankopdeling), en Volcker-regel, eller noget som helst andet.

Dette er alt sammen ekstremt vigtigt, for vi vil udgive et dossier om Soros, der præcis viser, hvorfor dette apparat, der laver kupforsøget imod Trump-administrationen, er nøjagtig det, man gjorde i Ukraine; og jeg beder jer om at deltage i en aktionsdag den 23. februar, som er treårsdagen for kuppet i Ukraine, Maidan, der førte til kuppet. Og jeg beder jer også om at være med til at udsende viden om, hvad Soros-apparatet

er, der står bag dette kup i USA.

Det følgende er Helga Zepp-LaRouches indlæg fra LaRouchePAC Internationale Webcast, den 17. februar. (Se hele webcastet)

Lad mig sige godaften til jer alle. Det er en glæde at kunne tale med jer. Jeg vil tro, de fleste af jer så præsident Trumps pressekonference i dag, der helt åbenbart beviser, at dette er en meget aktiv og fyrig person, der ved, hvordan man håndterer en uregerlig medieflok. Jeg syntes, det var ret morsomt, og jeg nød at se i hvert fald et par minutter af det, for det viser, at dette virkelig er et meget interessant øjeblik i historien. For han sætter sig ikke bare ned og accepterer, at der rent faktisk er et kup i gang imod ham. Jeg mener, at dette er meget alvorligt. Det gamle establishment, det neolibérale, neokonservative, unipolære verdensetablissement, både i USA og Europa, er *fuldstændig* fra koncepterne. De vil ikke acceptere den kendsgerning, at Trump blev valgt, og de er helt åbenlyst involveret i et forsøg på at få Trump ud af Det Hvide Hus. I al fald, enten et kup, et militærkup, som der er blevet talt om, en rigsret, eller værre endnu, som chefredaktøren for den tyske, liberale avis, *Die Zeit*, sagde på et talk show; han sagde: »Mord i Det Hvide Hus«. Jeg mener, det er fuldstændig skandaløst, at chefredaktøren for den såkaldte mainstream-avis siger sådan noget.

Men det, der foregår, er meget alvorligt. For de har indsat George Soros, der ikke er andet end et instrument for Det britiske Imperium; og George Soros, der er opfinderen af, eller finansmanden bag, konceptet med 'farvet revolution', med andre ord, manden, der finansierer alle former for borgergrupper, NGO'er, og andre grupper, for, hvordan man fremkalder regimeskifte. De har været involveret i dette i størstedelen af tiden efter Sovjetunionen, i mange lande i Østeuropa; i Ukraine i 2004, med den Orange Revolution; i Georgien med Rosenrevolutionen; og senere, det Arabiske Forår; de forsøgte en Hvid Revolution i Rusland, der slog fejl; de

forsøgte den såkaldte Gule Revolution med gule paraplyer i Hongkong imod Kina, der slog fejl. Det, vi i øjeblikket ser i USA, er præcis den samme form for organisation, finansieret af Soros, og den har virkelig til formål at omstøde dette valg [af præsident Trump]. Det er meget alvorligt.

Og hele den historie med, at det var Rusland, der 'stjal' det amerikanske valg, er selvfølgelig fuldstændig latterlig. Det var Hillary, der helt på egen hånd tabte valget. Hun talte om mennesker i det amerikanske midtvesten og rustbæltet, om de såkaldte »ynkværdige«, om de mennesker, der »ikke klarede det«. Det var disse mennesker, der stemte på Trump. Det, som dette etablisement absolut nægter at se, er, at det var *deres* politik for neoliberalisme, for skabelse af krig i Mellemøsten, baseret på løgne, i Irak, Afghanistan, Libyen og Syrien – hvilket er årsagen til, at vi har en gigantisk flygtningekrise i Europa; denne flygtningekrise var ikke årsagen til, men udløseren af Brexit, Storbritanniens udtræden af EU. Og mere fundamentalt; det var dette udsnit af den britiske befolkning, som følte, at de ikke længere blev repræsenteret af den Europæiske Union, og det var grunden til, at de ville ud. Det var i princippet nøjagtig samme grund til, at folk i USA ikke ville have Hillary, men stemte på Trump.

Hvis man ser på det fra et strategisk standpunkt; se ikke på det ud fra den interne, amerikanske situation, som i øjeblikket er meget polariseret. Se på massemedierne; aldrig har vi set et sådant hysteri i vores levetid. Så se ikke på det ud fra et internt, amerikansk standpunkt; se først på det ud fra et strategisk standpunkt. Og ud fra dette standpunkt kan man sige, at, alt imens Trump helt sikkert gør nogle ting, der ikke er perfekte; men det vigtigste spørgsmål er, at Trumps valgsejr betyder en mulig løsning på faren for krig. Hvis det var fortsat med Obama og Hillary, ville vi nu stå på en kort lunte til Tredje Verdenskrig, fordi hele inddæmningen af Rusland, af Kina, hele ideen med flyveforbudszoner over Syrien, på meget kort sigt ville have bragt os frem til en

konfrontation med Rusland og Kina.

Trumps første aktiviteter af diplomatisk art er meget, meget positive, for han havde gode ordvekslinger med Xi Jinping, den kinesiske leder, og han karakteriserede diskussionerne som ekstremt venskabelige, ekstremt varme; og kineserne gav udtryk for den samme mening efter telefonsamtalen for et par dage siden.

Dernæst var der den japanske premierminister Abes besøg i USA, og de aftalte massive investeringer fra japanske selskaber i infrastruktur i USA; og Kina tilbød ligeledes at investere massivt i genopbygningen af den amerikanske infrastruktur. Trump havde jo lovet at investere \$1 billion i USA's infrastruktur, men ser man på den amerikanske infrastrukturens faktiske tilstand, så kan alle ganske klart se, at \$1 billion ikke rækker. Kinesiske eksperter har sagt, at der behøves \$8 billion, og Kina ville være villig til at investere en meget stor del af dette; og tilsammen ville Kina og Japan være i besiddelse af den fornødne industrielle kapacitet til at genopbygge den amerikanske infrastruktur på en meget effektiv måde, og på kort tid.

Den indledende korrespondance mellem Tillerson, den nye, amerikanske udenrigsminister, og den russiske udenrigsminister Lavrov, der i dag mødtes i Bonn i forbindelse med G20, er ligeledes omhyggeligt, forsigtigt positive tegn på, at de mener, de kan arbejde sammen, og de ting, der skal overvindes, er selvsagt enorme, men dette er positive første skridt.

Ser man på det strategisk, så har USA's Trump-administration sagt, at de ikke er modstandere af Japans bestræbelser på at få gode relationer med Rusland. Premierminister Abe var i Rusland; han vil besøge Rusland yderligere to gange i år. Putin besøgte Japan i december. De samarbejder nu økonomisk om at udvikle Kurilerne, de såkaldte nordlige territorier; og Abe ønsker at underskrive en fredstraktat med Rusland i løbet af sin embedstid, dvs., inden for de næste par år.

Hvis USA har en positiv holdning over for Ruslands forbedring af relationerne med Japan, og hvis USA samtidig har lovende tegn på at forbedre relationerne med Kina, og Rusland og Kina arbejder rigtig godt sammen; og hvis USA dernæst kommer til en positiv aftale med Rusland, så har vi det! Så vil vi, for første gang i – jeg ved ikke hvor længe, måske for første gang i historien, nogensinde – så har vi muligheden for at rette op på relationerne mellem denne verdens stormagter, og vi har en reel mulighed for at eliminere faren for krig for altid.

Dette er ekstremt vigtigt, for hvad er vigtigere end menneskeslægtens eksistens og perspektivet om at eliminere krig for evigt! I de termonukleare våbens tidsalder kan krig ikke længere være en måde at løse konflikter på.

Så dette er alt sammen meget positivt. Og Lyndon LaRouche, min mand, havde en meget positiv holdning til alle disse udviklinger, da han i løbet af de seneste dage blev briefet om dem. Han sagde, »Lad være med at gå i panik, lad være med at falde for massemediernes dækning. Det går alt sammen i en meget positiv retning.« Jeg mener, at der absolut er god grund til optimisme; og måden, hvorpå Trump responderer til dette kupforsøg; han siger, at det er efterretningssamfundet, der lækker klassificeret information til medierne; de deler det ud som slik, og der bør indledes en undersøgelse for kriminelle aktiviteter mod dem, der gør det. Og det er præcis den rette holdning.

Dette er et stort slag, for Trump-administrationen er selvsagt endnu ikke kommet på plads – mange udnævnelser [til regeringsposter] hænger stadig i luften, og nogle af dem er selvsagt problematiske, inklusive den meget store repræsentation af Wall Street, hvilket er et problem.

Det er derfor ekstremt vigtigt, at vi optrapper denne kampagne. Der finder en masse bevægelse sted i Kongressen. Vi så senator Cantwells tale, hvordan hun modsatte sig Mnuchin til posten som finansminister. Der foregår en masse bevægelse.

✘ Der er diverse medlemmer af delstatskongresserne, der implementerer ikke alene resolutioner for Glass-Steagall, men i realiteten det, der er Lyndon LaRouches Fire Love: først og fremmest Glass-Steagall; for det andet, en nationalbank (statsejet bank) til udstedelse af kredit; for det tredje, et kreditsystem, og for det fjerde, en forøgelse af arbejdskraftens produktivitet gennem at fokusere på opnåelse af fusionskraft og rumteknologi, på basis af internationalt samarbejde. For, det er nødvendigt at forøge produktionsapparatets og arbejdskraftens produktivitet. Der er mange delstats-kongresser, jeg tror seks eller syv på nuværende tidspunkt, der har vedtaget disse **Fire Love**.

Det er, hvad denne aktion faktisk handler om: Hvordan kan vi optrappe denne kamp for grundlæggende set at skabe en situation, hvor Trump, når han holder sin Tale om Nationens Tilstand (28. feb.), inkluderer Glass-Steagall, den ægte Glass-Steagall, og ikke en eller anden udvandet 'ring-fencing' (intern bankopdeling), en Volcker-regel, eller noget som helst andet.

Dette er alt sammen ekstremt vigtigt, for vi vil udgive et dossier om Soros, der præcis viser, hvorfor dette apparat, der laver kupforsøget imod Trump-administrationen, er nøjagtig det, man gjorde i Ukraine; og jeg beder jer om at deltage i en aktionsdag den 23. februar, som er treårsdagen for kuppet i Ukraine, Maidan, der førte til kuppet. Og jeg beder jer også om at være med til at udsende viden om, hvad Soros-apparatet er, der står bag dette kup i USA.

Jeg vil lade det være godt med disse indledende bemærkninger, så I kan sige, hvad I vil, og dernæst kan vi diskutere det. Men jeg kan forsikre jer om, at [det drejer sig om] kampen i USA nu, for ikke alene at beskytte Trump-administrationen mod at blive kuppet og afsat, men for rent faktisk at sikre, at det potentiale, som denne administration repræsenterer, bliver

implementeret. For muligheden for, at USA går i samarbejde med Kina, går med i Silkevejen, ikke alene ved at forlænge Silkevejen ind i USA gennem infrastrukturbyggeri, men ved også at samarbejde med Rusland og Kina i andre dele af verden. For eksempel i Mellemøsten, hvilket kun disse magter i fællesskab kan præstere; eller om industrialiseringen af Afrika, som Kina allerede har indledt med mange, mange spændende projekter. Japan er involveret; Indien er involveret, og vi må få USA til at gå med i det, som FN netop har kaldt »menneskehedens fælles fremtid i Afrika«.

Ale disse store nationer må bringes til at arbejde sammen for hele civilisationens almene vel, og dette er inden for rækkevidde. Dette er meget spændende. For jeg mener, at vi står ved øjeblikke i historien, hvor, hvis folk har en god plan, så kan de ændre verden, og de kan ændre historien.

Lovende strategiske forandringer – men Europas politikere er forblindede af geopolitik.

Af Helga Zepp-LaRouche

11. februar, 2017 – Imellem de store magter USA, Kina, Rusland og Japan indgås der i øjeblikket, på basis af gensidige fordele, helt nye alliancer, der potentielt kan etablere et højere fornuftsplan og i realiteten indlede en ny æra i historien.

Men i Europa huer dette hverken de neokonservative og

neoliberale eller de fleste af de venstreorienterede, og slet ikke de 'grønne', der alle på forskellig vis er så optaget af at hyperventilere over Trumps valgsejr, at de nærmest opfører sig, som om de var bedøvet, når det kommer til de store forandringer på den politiske verdensscene.

Selv sådanne tidligere, åbenlyse atlantisister som den tyske finansminister Wolfgang Schäuble ser, konfronteret med USA's nye præsident Trump, pludselig et håb i Kinas rolle – en nærmest kostelig ironi. Tilhængerne af den geopolitiske doktrin i Europa er stærkt ophidset. De forstår ikke længere verden. Pippi Langstrømpe-princippet, »To gange tre giver fire plus tre giver ni! Jeg laver verden, kvittevittevit, som jeg vil« – virker ikke længere. Chokket over den mislykkede, unipolære geopolitik kan på en måde sammenlignes med dengang, Kopernikus' heliocentriske verdensbillede blev afløst af Johannes Keplers idé om et harmonisk og sammensat univers.

Mellem USA og Kina udvikler der sig nu et håb om et konstruktivt samarbejde, efter et brev fra Trump til Xi Jinping og en efterfølgende telefonsamtale, som Det Hvide Hus beskrev som »udførlig og yderst hjertelig«, og hvor Trump bekræftede USA's politik for Ét Kina. Med Trump-administrationen er der en mulighed for, at USA tager imod tilbuddet fra Kina om »en ny type af relationer mellem stormagterne«, og som blev bevidst ignoreret af Obama. Denne nye model for relationer bygger på, at man absolut anerkender den andens suverænitet, respekterer forskellige samfundssystemer og politiske systemer, ikke blander sig i hinandens indre anliggender og samarbejder om fælles interesser. Der består således ikke nødvendigvis nogen modsætning mellem Trumps »Amerika først!« og Xi Jinpings «kinesiske drøm».

Den japanske statsminister Shinzo Abes besøg i USA, hvor han blandt andet medbragte et tilbud om investeringer, der ville skabe 700.000 arbejdspladser inden for infrastruktur, står på ingen måde i modsætning til dette forbedrede amerikansk-

kinesiske forhold. Abe henviste til Japans internationale ekspertise inden for moderne infrastrukturbyggeri og tilbød at bygge en magnettogetslinje mellem Washington og New York, hvorved præsident Trump ville kunne nå fra Det Hvide Hus til Trump Tower på Manhattan på én time.

På et spørgsmål fra en japansk journalist, der antydede, at Trumps regering muligvis ikke ville beskytte Japan mod et »kinesisk angreb«, viste Trumps svar, at han ikke lod sig lokke ind i denne geopolitiske fælde, idet han svarede: »Jeg havde i går en meget, meget god samtale med Kinas præsident, som de fleste af jer ved. Det var en meget, meget hjertelig samtale. Jeg mener, vi er på vej til at komme rigtigt godt ud af det med hinanden. Og jeg tror, at det også vil være til stor fordel for Japan. Vi har samtaler med forskellige repræsentanter fra Kina, og jeg mener, at det vil fungere rigtig godt for alle, for Kina, Japan, for USA og alle andre i området«. Desuden blev investeringer til en billion dollars bragt på banen mellem præsidenten for internethandelsfirmaet Alibaba, Jack Ma, og Trump, og der er stor interesse for yderligere investeringer i opbygningen af den amerikanske infrastruktur.

Oven i disse nye strategiske tiltag kommer, at den japanske statsminister Abe har til hensigt at besøge Rusland to gange i år, og at han sammen med præsident Putin har besluttet at indgå et nært samarbejde om økonomisk udvikling af Kurillerne, som Japan gør krav på. Med dette samarbejde, der også indbefatter omfangsrige japanske investeringer i det fjernøstlige Rusland, skal den gensidige tillid styrkes og forudsætningerne for underskrivelsen af en fredsaftale mellem de to lande skabes. Hertil hører intensivering af samarbejdet om produktion af olie og gas, byggeri af nye lufthavne og havne, modernisering af landbruget, bymæssig infrastruktur, opbygning af vandledninger og kanaler såvel som opførelse af medicinske centre.

Trump-administrationen understregede på sin side, at den ikke

havde noget imod et voksende samarbejde mellem Japan og Rusland, men havde fuld forståelse for, at de to nabolande ville forbedre deres bilaterale relationer.

Også Trumps meddelelse om, at han ville basere forholdet mellem USA og Rusland på et godt samarbejde, finder god genklang fra russisk side. I et interview med *Isvestiya* gav udenrigsminister Lavrov udtryk for forhåbninger om, at opbygningen af et konstruktivt forhold til gavn for begge ville vise sig meget nyttigt, både for den russiske og den amerikanske befolkning, og desuden have en positiv indflydelse på hele verden.

Den russiske ambassadør i Kina, Andrej Denisov, bekendtgjorde samtidig, at præsident Putin vil deltage i det store topmøde om Bælt-og-Vej-initiativet, som Kina afholder i Beijing i maj måned. Kina er, med stor intensitet, i færd med at forberede dette topmøde, der skal konsolidere den Nye Silkevejspolitik. Medlem af Statsrådet Yang Jischi understregede over for *China Daily*, at der allerede var tyve statsoverhoveder, der havde meddelt deres deltagelse, heriblandt, iflg. professor Wang Yiwei, som er forfatter til en bog om Den nye Silkevej, også præsident Trump – et besøg, som Kina ser frem til med store forventninger.

I samme grad, som de store asiatiske stater og USA overvinder de tidligere geopolitiske konflikter, øges mulighederne for, at også de områder i verden, der tidligere var skueplads for stedfortræderkonflikter, får positive perspektiver for fremtiden. Således påpegede Tim Collard i *China.org.cn*, at, med Kinas fremvækst som global, økonomisk magt, understøttet af AIIB og Bælt-og-Vej-initiativet, steg også Kinas beredvillighed til f.eks. at engagere sig økonomisk i Mellempøsten og det øvrige Sydvestasien. Dermed vil der kunne skabes en helt ny dynamik i området.

Selv *New York Times* så sig nødsaget til undtagelsesvis at offentliggøre en objektiv og positiv artikel med overskriften,

»Glade afrikanere går på skinnerne med kinesisk hjælp«, hvor ikke blot den nyåbnede jernbanestrækning fra Djibouti til Addis Abeba, som Kina har bygget og finansieret, beskrives, men også de forskellige projekter i Afrika, hvor Kina investerer omkring 50 milliarder årligt. Denne strækning, der skal være første del af den længe ønskede trans-afrikanske linje fra det Indiske Ocean til Atlanterhavet, har allerede ændret hele dynamikken, siger Abubaker Omar Hadi, leder af havnen i Djibouti. Kina har en vision.

Sådan som det ser ud nu, er det kun Horst Seehofer, CSU's præsident i Bayern, der fornemmer de nye strømninger. Han tilstræber ifølge medierne at få et møde med Trump og har desuden planer om et besøg hos Putin. Forbundskansler Merkel derimod synes at ville med på rollen som forsvarer af »Det frie Vesten« og udtalte for nylig, sammen med den polske ministerpræsident Szydlo, at hun var imod en lempelse af sanktionerne mod Rusland. Berlinregeringens understøttelse af regimet i Kiev er en skandale. Desværre er det intet tegn på, at repræsentanten for EU-etablissementet og SPD's kanslerkandidat, Martin Schulz, med hensyn til sit geopolitiske standpunkt over for Rusland og Kina, udgør et alternativ til Merkel.

BüSo (Bürgerrechtsbewegung Solidarität, det tyske, politiske parti, som Zepp-LaRouche er formand for) vil i valgkampen til Forbundsdagen sætte alt ind på at påpege de enorme muligheder, der for Tyskland ligger i et samarbejde med USA, Rusland, Kina, Japan og mange andre stater, frem for alt i den økonomiske opbygning af Sydvestasien og Afrika. Der frembyder sig i øjeblikket en fantastisk chance for Tyskland for at formulere en udenrigspolitik, der både er i Tysklands egeninteresse, såvel som også i overensstemmelse med det, Xi Jinping kalder »et skæbnefællesskab for menneskehedens fremtid«. For tysk opfindsomhed, ingeniørkunst og middelstandens produktivitet er lige netop det, som opbygningen af verden behøver, og Tysklands deltagelse i den

Nye Silkevejs projekter og det internationale, videnskabelige samarbejde vil også betragteligt forbedre beskæftigelsen her i landet. Det vil sige: væk fra lavtlønsjob og uproduktivt arbejde og hen imod højt kvalificerede og produktive arbejdspladser, og dermed en højere levestandard for alle.

Eftersom man ved hyperventilation indånder for meget ilt og udånder for meget kuldioxid, bør alle de, der gør CO₂-udslippet ansvarligt for klimaforandringerne, hidse sig ned og se på Trump, Kina og Rusland uden geopolitiske briller.

Foto: Japans statsminister Shinzo Abe med USA's præsident Donald Trump i Det Hvide Hus. Abe medbragte en pakke, der kunne betyde store investeringer i amerikansk infrastruktur – en af de ting, Trump under valgkampen sagde, han ville investere store summer i – og et perspektiv, der kunne skabe 700.000 amerikanske, produktive jobs.

En ny mulighed

Leder fra LaRouchePAC, 9. februar, 2017 – I en ekstraordinær og inspirerende diskussion med LaRouchePAC's Komite for Politisk Strategi den 6. feb., viste Lyndon LaRouche, at præsident Trumps topmøde med Japans premierminister Shinzo Abe den 10.-11. feb. åbner døren for USA til at tilslutte sig »det nye arrangement mellem nationer«, der inkluderer de igangværende russisk-japanske aftaler, Bælt-og-Vej-initiativet, som anføres af Kina, og de andre hermed relaterede, revolutionære nye funktioner af verden i det 21. århundrede. Den første artikel i det netop, den 10. februar, udkomne nummer af »Executive Intelligence Review«, EIR, med overskriften, »Vælg derfor livet«, opsummerer denne diskussion, som fandt sted den 6. feb., og vil ikke blive

gengivet her. I stedet vil vi blot pointere nogle af de seneste hovedudviklinger, der markerer denne historiske mulighed, en mulighed, som, bemærkede hr. LaRouche, kun vil stå åben i et begrænset tidsrum – med mindre den gribes nu, gennem hans »Fire Nye, Økonomiske Love« fra juni 2014.

Som vi tidligere har fortalt, så forlyder det, at premierminister Abe kommer til Washington med et tilbud om investeringer i højteknologi, inkl. højhastighedstog, og som vil skabe 700.000 amerikanske jobs. Han forventes også at tilbyde samarbejde om forskning inden for højteknologiske områder, inkl. avanceret kernekraft. Derudover handler Abes mission til Washington, som i dag rapporteredes af *Nikkei Asian Review*, om, at Abe vil foreslå dannelsen af et permanent, amerikansk-japansk, økonomisk råd, der på den japanske side skal ledes af finansminister Taro Aso, der også er vicepremierminister, og på den amerikanske side af vicepræsident Mike Pence.

Samtidig med premierminister Abes ankomst til Andrews Air Force Base torsdag aften, rapporterede *Mainichi*, »vil Abe søge at diskutere måder med Trump, som kan styrke bilateral handel og investering til gavn for det større, asiatiske Stillehavsområde ... iflg. japanske myndigheder.«

I diskussionen den 6. februar havde Lyndon LaRouche indbefattet hele dette initiativ fra Abes side over for USA, i den sammenhæng, som er Japans nye aftaler med Rusland om betydeligt, økonomisk samarbejde, der fører frem til en fredsaftale. Med hensyn til dette japansk-russiske aspekt, rapporterede *Mainichi* i går, at datoen den 7. februar var »De Nordlige Territoriers Dag« i Japan, hvor, hvert år, de japanske indbyggere, der i 1945 blev udvist af disse øer af sovjet-russerne, samt deres efterkommere, samles omkring øernes tilbagevenden til Japan. Men denne gang talte premierminister om det i sin »fremgangsmåde«, der »tilsigter at styrke gensidig tillid gennem fælles projekter og at føre til indgåelse af en fredsaftale«. Meningsmålinger, der blev

gennemført kort tid efter Abes topmøde med præsident Putin i Japan i december, viste, at omkring 60 % af den japanske befolkning støttede denne »nye fremgangsmåde«.

»Sputnik« rapporterede dette samme dag, som den japanske udenrigsminister Kishida indkaldte til det første møde i et interministerielt råd i den japanske regering, om samarbejde med Rusland om Kurillerne (eller de Nordlige Øer). »Jeg vil gerne bede alle interesserede ministerier om at begynde at overveje fælles økonomiske projekter med Rusland, inkl. inden for fiskeri, turisme, sundhedspleje og miljøbeskyttelse«, sagde Kishida. »Disse projekter bør være økonomisk fordelagtige for både Japan og Rusland.« Lyndon LaRouche understregede i særdeleshed denne sidste pointe, »økonomisk fordelagtig for begge parter«, tidligere på dagen.

Det rapporteres yderligere, at premierminister Abe vil besøge Rusland to gange i år og afholde topmøder med Vladimir Putin under begge besøg. Datoen for det første besøg vil blive fastsat til første halvdel af 2017, og det andet besøg bliver til Vladivostok Øst Økonomiske Forum i september.

På den amerikansk-kinesiske side har præsident Trump onsdag sendt et brev til Kinas præsident Xi Jinping. Teksten er ikke blevet offentliggjort, men begge parter sagde, at brevet takkede præsident Xi for hans lykønskingsbudskab i anledning af Donald Trumps indsættelse, overbragte ønsker for det kinesiske folk i anledning af Lanternefestivalen den 11. februar og 'Hanens År', og sagde, at præsident Trump ser frem til at udvikle en »konstruktiv relation« med Kina. Som svar sagde talsmand for det Kinesiske Udenrigsministerium, Lu Kang, at, »Kina tilskriver udviklingen af relationen med USA stor betydning«. Kina og USA har begge et ansvar for at sikre fred og stabilitet i verden og fremme global udvikling og velstand. »Samarbejde er det eneste rette valg for Kina og USA.«

På den amerikansk-russiske side bekræftede talskvinde for det Russiske Udenrigsministerium, Maria Zakharova, i dag, at

Rusland og USA i øjeblikket arbejder på muligheden for et møde mellem den hhv. russiske og amerikanske udenrigsminister, Sergei Lavrov og Rex Tillerson, på sidelinjen af G20-udenrigsministermødet i Bonn den 16.-17. februar.

I går kom udenrigsminister Lavrov med kommentarer i anledning af offentliggørelsen af dokumenter fra 1943, fra Sovjetunionens Udenrigsministerium. Under en meget bevægende genkaldelse af dette afgørende krigsår, sagde han:

»Til trods for, at de allierede forfulgte hver deres interesser, var de i stand til at hæve sig over splittelser og uoverensstemmelser og slå sig sammen for at besejre den nazistiske ideologi. Dette fremgår tydeligt af dokumenterne om Udenrigsministerkonferencen i Moskva i oktober 1943, og af De Tre Stores konference i Teheran, i november-december, 1943. Under disse begivenheder diskuterede deltagerne afgørende spørgsmål, som, blandt andre ting, havde relation til verdensordenen efter krigen og oprettelsen af De forenede Nationer. I dag, hvor det internationale samfund konfronteres med den internationale terrorismes og ekstremismes svøbe, der ikke har fortilfælde, er denne erfaring med alliance og samarbejde for at adressere fælles opgaver særlig vigtig.«

Foto: Japans premierminister ankom torsdag til Washington, til topmøde med præsident Trump den 10.-11. febr. Foto fra tidligere lejlighed.

»Vælg derfor livet« – Den nye aftale mellem nationer

EIR, 7. februar, 2017; af Tony Papert – Præsident Trumps topmøde med Japans premierminister Shinzo Abe den 10.-11.

februar, tilbyder USA muligheden for at slutte sig til det store, nye, eurasisk-centrerede system med samarbejde i det 21. århundrede – som inkluderer Japan, Kina, Rusland og de flere end 70 andre nationer, med en samlet befolkning på 4,4 mia., der har tilsluttet sig Kinas »Bælt-og-Vej-initiativ« (Belt and Road Initiative, BRI) med udviklingskorridorer i hele verden. Det er indikerende, at Abe til dette forestående topmøde har forberedt en mulig pakke, der omfatter japanske investeringer i højteknologi i USA, som kan skabe hundredetusinder af gode jobs.

Japanske medier rapporterer, at premierminister Abe har forberedt en plan, der inkluderer investeringer i stor skala i højhastighedstog i Texas og Californien, sammen med andre infrastrukturinvesteringer, så vel som også gensidigt samarbejde henimod opnåelse af avanceret kernekraft og andre, banebrydende teknologier.

Japans udarbejdelse af denne pakke til Washington må forstås som et biprodukt af de revolutionære aftaler, der er truffet mellem Japan og Rusland i løbet af de seneste måneder. De to lande har befundet sig i forhandlinger om en fredsaftale; de har officielt været i krig med hinanden i over 70 år. Men disse »fredsforhandlinger« tager en unik form: de ville aldrig have været mulige uden for sammenhængen med den nye, eurasisk-centrerede aftale mellem nationer – en aftale, som de fleste amerikanere stadig er fuldstændig ubevidste om.

✘ *Billede: Den russiske præsident Vladimir Putin (venstre) og Japans premierminister Shinzo Abe under en fælles pressekonference under Putins besøg i Japan i december, 2016.*

Putins Rusland og Japan har besluttet at overvinde en umedgørlig territoriestrud ved, at de to nationer kommer til en forståelse og til at have tillid til hinanden gennem stadig

tættere, massivt økonomisk samarbejde, der er i begges interesse. Da premierminister Abe mødtes med præsident Putin i Vladivostok på Ruslands Stillehavskyst i september sidste år, foreslog han otte punkter for økonomisk samarbejde, som omfattede store, japanske investeringer for at være med til at udvikle det Russiske Fjernøsten (eller det østlige Sibirien). Da Putin gengældte besøget i december, blev disse otte punkter bekræftet og udviklet mellem dem. Desuden aftalte de fælles, økonomisk udvikling af det omstridte område, Kurillerne. En endegyldig løsning af striden om statstilhørsforholdet vil følge den intensiverede tillid, som vil blive et resultat af dette samarbejde.

☒ *Billede: Verdenslandbroen, med hovedudviklingskorridorer (højhastighedsjernbaner, nye vandveje m.v.), der vil forbinde hele det eurasiske kontinent og, gennem Beringstrædetunnelen (øverst til højre), forbinde hele Eurasien til de amerikanske kontinenter. (Google Earth.)*

Da præsident Putin foreslog denne enestående kurs i det 21. århundrede for forhandlinger med Japan, havde han naturligvis i tankerne den kinesiske præsident Xi Jinpings lancering i 2013 af Bælt-og-Vej-initiativet, en revolutionerende vision for infrastruktur-udviklings-korridorer, der forbinder hele Eurasien og spreder sig ind i Mellemøsten og Afrika og, via Beringstrædetunnelen, ligeledes ind i begge amerikanske kontinenter. Som vi har rapporteret, så er Bælt-og-Vej-initiativet en følge af de forslag til en politik, som Lyndon og Helga LaRouche uophørligt har kæmpet for siden 1988.

Som præsident Putin selv bemærkede, så var hans andet referencepunkt for denne nye kurs for forhandlinger med Japan, »Traktaten om Godt Naboskab og Venskabeligt Samarbejde mellem Folkerepublikken Kina og Den Russiske Føderation«, som, efter tredive års forhandlinger, blev underskrevet i 2001 – forhandlinger, der, med stadig større tillid mellem de to sider, stadig pågår i dag på en tættere og mere intensiv måde. Denne traktat fra 2001 var en forudsætning for BRI, alt imens

forhandlingerne om denne traktat direkte affødte Shanghai Saaarbejdsorganisationen, et andet, betydningsfuldt element af konstellationen i den nye verden, som nu er åben for USA at tilslutte sig.

De eurasiske nationer, under anførsel af Rusland, Kina og nu Japan, siger til USA: »Vi har åbnet op for en ny måde at leve på. Vi I acceptere det og gå med?« Her vil præsident Trump ikke blive et problem, sagde Lyndon LaRouche den 6. feb. til medarbejdere. Snarere vil USA's tilslutning til denne nye aftale mellem nationerne blive den måde, hvorigennem den nye, amerikanske præsident kan opfylde sit kampaneløfte om, at ingen amerikaner, der ønsker at arbejde, ikke vil være i stand til at finde et job.

Vi har kun en kort tidsperiode, i hvilken vi kan konsolidere dette, sagde LaRouche. Vi har en solid gruppe ledere, der har indgået en beslutsom aftale om principperne for handling; de må konsolideres som en enhed. Det, der kunne ødelægge dette, vil være, hvis en tredjepart fik mulighed for at bryde ind og forsøge at påtvinge sine egne, afvigende principper.

De principper, der behøves, udgøres af LaRouches **»Fire Nye Love«**. De oprindelige, ledende kræfter har udvalgt sig selv. Andre, der ønsker at komme med, må kvalificere sig; de kan ikke få lov til bare at gå ind. Vi må træffe denne beslutning.

Her kan man høre den hårdkogte læser spørge, »Jamen, hvad er chancerne for dette?« Dette spørgsmål afspejler fejlagtige læresætninger om såkaldt 'sandsynlighed', imod hvilke Albert Einstein uophørligt kæmpede i årtier frem til sin død i 1955. Statistikere er mislykkede matematikere, lige såvel som, at matematikere er fejlslagne menneskelige væsener. Deres fejlagtige begreber om sandsynlighed er især åbenbare, når de anvendes på menneskelige anliggender, som her.

Forstil dig, at du er i færd med at gå over gaden, og et køretøj i høj fart kører over for rødt lys og har direkte kurs

mod dig, med trussel om at køre dig ned. Vor ven statistikeren ville læne sig over og spørge dig i øret, »Hvad er de sandsynlige odds for, at du vil overleve dette?«

Ovenstående artikel publiceredes første gang i EIR, 10. februar, 2017. Artiklen har ikke tidligere været udgivet på dansk.

DET SKER I VERDEN – Infrastruktur, videnskab og teknologi. Nr. 13, februar 2017

Med korte artikler fra hele verden. I dette nummer, bl.a.:

- Kina har planer om et stort projekt til skabelse af regn for at bekæmpe tørke
- Angolas første dybvandshavn er ved at blive bygget, med kinesisk finansiering
- Vigtig landvinding for en potentiel Kra-kanal
- o.m.a.

Download (PDF, Unknown)

**»Nu har menneskeheden
muligheden for at blive
voksen«**

Af Helga Zepp-LaRouche.

**Tale ved Schiller
Instituttets konference i
Manhattan,
New York, 4. februar, 2017**

I stedet for at træne en meget mistænkelig og tvivlsom libysk kystvagt til at holde flygtningene tilbage i Afrika, ville det så ikke give bedre mening, hvis de europæiske nationer gik sammen med Kina og andre, som Japan og Indien, der allerede er involveret i Afrika, om udviklingen af det afrikanske kontinent?

Præsident Xi Jinpings formulering, at det, vi må bygge, er et fællesskab – et samfund – for menneskehedens fremtid, baseret på win-win-samarbejde, er præcis måden at se dette på. Dette er ikke et nulsumsspil, hvor én nation vinder, og de andre taber; men det er derimod et nyt perspektiv, hvor alle lande på denne planet kan arbejde sammen for alles fordel.

Download (PDF, Unknown)

**RADIO SCHILLER den 6. februar
2017:**

**Kampen om indholdet i Trumps
præsidentskab
og den nye verdensorden**

Med formand Tom Gillesberg

**POLITISK ORIENTERING den 2.
februar 2017:**

**Vil Trump lave alliance med
Rusland og indføre
Glass/Steagall –
eller knuses af økonomisk
kollaps?**

Med formand Tom Gillesberg

Lyd:

Kinas Bælt-og-Vej vil omforme verdensøkonomien

29. jan., 2017 – Økonomen Jean-Pierre Lehmann erkendte, selv om han er 'globalist', realiteten med Kinas »win-win«-politik ved, på en konference i Bukarest den 27. jan., at udtale, at verden kunne drage stor fordel af Kinas Bælt-og-Vej-initiativ. »Kinas udenrigspolitik kunne omforme en stor del af verdensøkonomien«, sagde han, iflg. en artikel i *Xinhua* i går.

Han forudsagde, at Bælt-og-Vej-initiativet i betydelig grad »vil omforme den globale, økonomiske udvikling«.

Han bemærkede, at Kinas Bælt-og-Vej, som blev foreslået i 2013, har planer om at opbygge et udstrakt handels- og infrastrukturnetværk, der vil forbinde Asien med Afrika og Europa. Han påpegede, at dette initiativ allerede støttes af flere end 100 lande og internationale organisationer.

Lehmann sagde, at dette initiativ til \$2,5 billion kunne skabe enorme økonomiske fordele for verdensøkonomien. Han påpegede, at den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank, AIIB, havde tiltrukket selv USA's allierede, på trods af Obamas bestræbelser på at forhindre dem i at tilslutte sig. Han tilføjede, at Kina har etableret 110 økonomiske zoner i 50 lande. Han sagde, at en Silkevejs-konference i Xi'an havde tiltrukket 500 deltagere fra 52 lande.

Han sagde også, at, frem til 2030, ville Kina blive en højindkomst-økonomi med stærke, harmoniske relationer, og som havde kreativitet og ideernes magt som sin drivkraft. »Den kinesiske økonomi skabtes med muskler, men nu er det mere med hjernen, men det er der mange, der ikke forstår!«

Han bemærkede: »I Kina sker tingene nu i et forbløffende hurtigt tempo.«

Økonomisk værdi er det, der skabes for fremtiden, og ikke den værdi, det har i dag.

Fra LPAC-webcast, 27. jan. 2017

Det, vi i dag må gøre, er; der ligger et forslag til en ny nationalbank (statslig bank). Dette er noget, som hr. LaRouche har krævet – en fremgangsmåde med en statslig bank, der styres oppefra (dvs. fra regeringsniveau). Detaljerne i dette forslag er ikke nødvendigvis lige nøjagtigt, som det vil blive, men generelt; f.eks. Kina. Kina har for over \$1 billion i amerikanske statsobligationer; de får ikke nogen særlig høj rente. Selveste chefen for Chinese Investment Corporation har sagt, »Ih, hvor kunne jeg godt tænke mig at få et bedre udbytte af disse penge; at investere dem i USA på en eller anden måde.« Så måden, denne bank kunne fungere på, var, at indehavere af statsobligationer og måske langfristede kommunale obligationer og delstatsobligationer, kunne bruge dem til at blive aktieindehavere i banken; sæt dem ind i banken. Disse aktieindehavere ville så blive garanteret en dividende som aktionærer; og denne dividende ville blive garanteret gennem nye eller tilpassede skatter. Dernæst ville banken, der nu har for \$1 billion via denne type midler, være i stand til at tilbyde lån til en lav rente, til specifikke projekter. Banken ville blive styret af folk, der rent faktisk er bekendt med industri. Fordelen ved dette er, at, i stedet for at udstede for \$1 billion i ny gæld til den rente, det

måtte kræve, så kan for \$1 milliard i allerede eksisterende statsobligationer danne grundlag for udstedelse af ny gangbar valuta til væsentligt lavere rente.

Ved Jason Ross.

Uddrag af International LPAC-webcast 27. jan., 2017. (Videoen kan ses her, fra 20min. <https://www.youtube.com/watch?v=X4DwRYjHIa0>)

Matthew Ogden: ... Hvordan skal vi overvinde dette imperiesystem? Hvordan skal vi besejre dette britiske imperiesystem én gang for alle og indlede denne nye æra for samarbejde mellem suveræne nationalstater for økonomisk udvikling? Det er i virkeligheden det, Den amerikanske Revolution drejede sig om. Glem, hvad Theresa May sagde ved det Republikanske møde (under hendes besøg i Washington) om Magna Carta og Uafhængighedserklæringen i Philadelphia. Den virkelige historie om Den amerikanske Revolution, er Alexander Hamilton. Uden Alexander Hamilton og hans principper kan ingen af disse projekter lykkes. Jeg giver nu ordet til Jason Ross, som vil fremlægge nogle ting om dette spørgsmål.

Jason Ross: Sammenhængen er den, at, da Trump aflagde sin ed den 20. ds., havde en Demokrat fra Connecticut, Rosa DeLauro, allerede en uge før fremstillet et lovforslag – jeg vil blot forklare, at der er flere forslag på bordet lige nu, med hensyn til, hvordan man skal finansiere en opbygning af infrastruktur, af vareproduktion; en genoplivning af den amerikanske økonomi. Der er mange projekter, som det er umagen værd at forfølge; det store spørgsmål er, hvordan skal man betale for det? En milliard dollar er mange penge; hvor skal de komme fra? Vil det komme fra Finansministeriet, der direkte påtager sig ny gæld til dette beløb ved at sælge statsobligationer? Hvor meget vil de skulle betale i renter på dem? Er det noget, der er bæredygtigt? For at sige det ligeud, så – som det forklares på LaRouchePAC-siden: 'Spørgsmål, der ofte stilles om Glass-Steagall og Økonomi' (se:

<https://larouchepac.com/econ-faqs>) – hvis man begynder at udstede så meget via Finansministeriet, vil renterne stige op over, hvad de i dag er; og det vil ikke rigtig være muligt at finansiere projekter til så høje renter.

Der er også et par andre forslag, men Rosa DeLauro, sammen med 73 medsponsorer, fremstillede den 13. jan. et lovforslag. Det er HR547 og drejer sig om en national infrastruktur-udviklingsbank. Hendes håb er, at, gennem \$50 mia. i statsobligationer, og \$600 mia. fra pensionsfonde og andre former for investorer, vil hun kunne skaffe kapital til en bank, der så kunne udstede lån til infrastruktur og lignende formål.

Tirsdag kom et andet forslag. Senator Schumer – Demokrat fra New York – sammen med nogle andre, Demokratiske senatorer, fremstillede et forslag om \$1 bia.; det er et forslag om at skabe 15 millioner jobs. Han sagde, at han ønskede at bruge: \$75 mia. på skoler; \$200 mia. på veje; \$100 mia. på vandrensningsanlæg og vandforsyningsanlæg; \$20 mia. til offentlig transport – tog og bus; \$70 mia. til havne og lufthavne; \$100 mia. til elektricitet; \$10 mia. til VA-hospitaler (Veteran Affairs; statslige hospitaler og sundhedsklinikker til folk, der har tjent i hæren); \$20 mia. til bredbånd; og de resterende \$200 mia. som en hovedfond til afgørende projekter som måske Gateway Projektet – en bro over Hudsonfloden mellem New Jersey og New York.

Hvordan foreslog han at betale for dette? De sagde, at de satsede på total statslig finansiering. Det vil sige, ikke partnerskaber mellem det offentlige og den private sektor, men gennem budgetbevillinger. Hvor skal de penge komme fra? Én idé – ikke, at de rent faktisk sagde, hvordan de ville skaffe dem – de sagde, ved at fjerne smuthuller, måske, for at skaffe flere skatteindtægter; det er rigtig mange penge, der skal skaffes dér. Én idé, der er blevet promoveret, er ideen om at sænke selskabsskatten for at hjemtage det meget store beløb i profitter, som amerikanske selskaber har skabt udenlands; som

selskaberne har undgået at indføre i USA for at undgå at betale selskabsskatten på profitterne. Så én idé er altså at sænke denne selskabsskat og tilbyde et særligt incitament for selskaber til at bringe deres profitter hjem til USA, og så bruge det til finansiering.

Disse programmer vil ikke virke; og der er en betydningsfuld fejl ved dem, som Hamiltons økonomiske fremgangsmåder løser. For at gå tilbage til det, Hamilton gjorde som finansminister, to aspekter: Det ene, han indfriede statsgælden. Han udviklede en måde til at sikre, at statsgæld blev finansieret; og ved at gøre det dengang, forvandlede han det faktisk til ligeså meget cirkulerende kapital. At skyldnerbeviser fra regeringen, som blev handlet under deres pålydende værdi, fordi folk var usikre på, om de nogensinde blev indfriet, ved at udvikle skatter for at sikre, at disse rentebetalinger kunne finde sted, alle disse skyldnerbeviser, hele denne statsgæld blev i realiteten til valuta; og de kunne så bruges i økonomien til lån og den slags ting. Hamilton etablerede også en statsbank, der fik sin kapital via denne statsgæld, og dernæst skabte en gangbar valuta; han skabte statslige, amerikanske banksedler, der gjorde det muligt for lånene at gå ud og forbedre nationens produktivitet. Det endte med at blive brugt i hans bank og i den Anden Nationalbank til at finansiere infrastrukturprojekter, udvide varefremstilling, yde lån til foretagender og foretage anlægsinvesteringer, og den slags ting.

Det, vi i dag må gøre, er; der ligger et forslag til en ny nationalbank (statslig bank). Dette er noget, som hr. LaRouche har krævet – en fremgangsmåde med en statslig bank, der styres oppefra (dvs. fra regeringsniveau). Detaljerne i dette forslag er ikke nødvendigvis lige nøjagtigt, som det vil blive, men generelt; f.eks. Kina. Kina har for over \$1 milliard i amerikanske statsobligationer; de får ikke nogen særlig høj rente. Selveste chefen for Chinese Investment Corporation har sagt, »Ih, hvor kunne jeg godt tænke mig at få et bedre

udbytte af disse penge; at investere dem i USA på en eller anden måde.« Så måden, denne bank kunne fungere på, var, at indehavere af statsobligationer og måske langfristede kommunale obligationer og delstatsobligationer, kunne bruge dem til at blive aktieindehavere i banken; sæt dem ind i banken. Disse aktieindehavere ville så blive garanteret en dividende som aktionærer; og denne dividende ville blive garanteret gennem nye eller tilpassede skatter. Dernæst ville banken, der nu har for \$1 milliard via denne type midler, være i stand til at tilbyde lån til en lav rente, til specifikke projekter. Banken ville blive styret af folk, der rent faktisk er bekendt med industri. Fordelen ved dette er, at, i stedet for at udstede for \$1 milliard i ny gæld til den rente, det måtte kræve, så kan for \$1 milliard i allerede eksisterende statsobligationer danne grundlag for udstedelse af ny gangbar valuta til væsentligt lavere rente.

Disse projekter – f.eks., et nationalt højhastigheds-jernbanenet – det er den type projekter, der vil tage år at virkeliggøre og få i fuld drift; de vil ikke give en omgående indtægt. De vil ikke omgående skabe midler; nogle vil dog, via brugerbetaling. Hvordan finansierer man dem så? Det vigtige aspekt i dette er, at via denne nye skat, der vil blive foreslået, i betragtning af, at skatten ikke ville være direkte relateret til midler, der kommer ind fra projekterne; det er en måde, hvor man finansierer eller betaler for projekter, baseret på økonomiens generelle vækst. For at bruge eksemplet med Tennessee Valley Authority (Elektrificeringen af Tennessee-dalen, et FDR-projekt), så solgte dette projekt obligationer, og de blev tilbagebetalt; projektet opfyldte sine betalinger. Men selv indirekte, blot via de forøgede skatteindtægter, der kom ind fra denne region af landet, der fik gavn af TVA; *indirekte blev omkostningerne til TVA tilbagebetalt via nationens forøgede produktivitet.*

Så når vi taler om den form for projekter, der vil transformere økonomien som helhed, så kommer tilbagebetalingen

på en indirekte måde. Det kan blive på en indirekte måde.

Lad os tænke over, hvad nogle af disse projekter kunne være. Når man overvejer den måde, hvorpå den menneskelige art har udviklet sig i tidens løb, så er det ikke glidende; der er sket i spring. Antallet af mennesker, der har levet på planeten, har ændret sig dramatisk på grund af meget specifikke forandringer i de teknologier, der var til rådighed for os. Udviklingen af landbrug; nye opdagelser inden for sundhed og industri; Renæssancen; skabelsen af selve videnskaben. Dette er ting, der er drivkraften bag menneskeslægtens fremgang.

Som et aspekt heraf transformerer vi fundamentalt vores forhold til den fysiske verden. Et eksempel er ved vores anvendelse af energi. Dette er en grafisk fremstilling, som I måske har set flere gange. Den viser, hvor meget energi, USA brugte i vort lands historie. Man kan se to ting: Det er, at, frem til mordet på Kennedy, steg den energi, der brugtes pr. person, fra under 4 kilowatt per person ved nationens begyndelse og op til 12 eller så på højdepunktet. Så altså større forbrug af energi; større intensitet i energien. Det andet aspekt er, at energitypen har ændret sig; træ blev erstattet af kul, som ikke alene kunne gøre alt det, træ kunne – som at blive varm og, ved at blive forvandlet til koks, blive brugt i metallurgi på samme måde, som trækul kunne bruges. Men derudover havde kul den enorme fordel, at der dels var enorme mængder af det, og dels, at man ikke behøvede at fjerne træer, der kunne bruges til andre formål, som at bygge møbler og huse. Olie og naturgas; olie gjorde forbrændingsmotorer mulige – en ny type energi.

Fission (sprængning af atomkernen) – kernekraft – blev aldrig virkelig udnyttet i sit fulde potentiale. Men atomkernens energi gør det muligt for os fuldstændigt at transformere det, vi gør; og at rejse ud til stjernerne med raketter med kernekraft. Teknologier, vi bare ikke har udviklet; vi bare ikke har implementeret. Opdagelsen af kontrolleret kernefusion

– dette er ting, vi må arbejde på.

Så ét aspekt er, at vi har ændret vore energikilder. Vi har også ændret vores forhold til den fysiske verden.

Dette er en grafisk fremstilling af de seneste 50-60 års produktion af sjældne grundelementer. Dette er meget specielle elementer i det periodiske system; som deres navne antyder, så er de ret sjældne. Deres anvendelse i økonomien har først fundet sted relativt sent. De anvendes i elektroniske komponenter, i magneter, fosfor til skærme – computerskærme, telefonskærme; i metallurgi til meget enestående anvendelser. Dette udgør noget, hvor vi simpelt hen har transformeret vores forhold til naturen; til dette spektrum af materialer, som vi anvender i naturen.

Det største skridt fremad, som vi må opnå, er at kunne beherske fusion. Dette billede viser det indvendige af en tokamak, en slags kerneforsøgsmaskine; og det er én af de potentielle måder, gennem hvilke vi vil blive i stand til at udvikle den enorme energi ved at sætte små atomer sammen for at få langt mere energi end selv gennem vore nuværende kernekraftværker, og som tilbyder en langt bedre måde at gå frem ved rejser ud i rummet, for fremdrift af raketter, for evnen til virkelig at komme omkring i det indre Solsystem.

Denne form for spring i det, vi er i stand til, det er rygraden i det, økonomi vil sige som en menneskelig videnskab. Tænker vi på nogle af de måder at implementere dette i USA, så er nogle af projekterne forholdsvis enkle. Nogle vil måske sige, at det, at krydse Beringstrædet, ikke er det mest simple projekt; men det er forholdsvis lige ud ad landevejen. Dette er et ingeniørprojekt, som vi ved, hvordan man bygger; det kunne fremvise et par unikke udfordringer i betragtning af dets længde og det ikke særligt fremkommelige klima i området. Men det er den form for projekt, der fortjener investering; at forbinde verden på denne måde.

Et nationalt højhastigheds-jernbanenet. Hvis vi bygger det i faser, 20.000, 40.000 mil højhastigheds-jernbanenet, vil vi transformere den måde, hvorpå vi bevæger os rundt i landet; vi vil transformere produktiviteten og værdien af hele regioner i nationen, og produktiviteten og den potentielle værdi af nationen som helhed, som Kina har set det ved at bygge sit højhastighedsnet, omkring halvdelen af rejserne er skabte rejser; det er folk, der rejser steder hen, hvor de ellers ikke ville have rejst til, hvis dette højhastighedsnet ikke var blevet bygget. Møde andre mennesker; faktisk komme rundt i deres land. Det samme, som vi kan få her. Transportere varer mere effektivt; transportere folk mere effektivt; og simpelt hen have forbindelser, der ikke eksisterer [i øjeblikket].

En fremgangsmåde til at styre ferskvandsforsyningen på kontinentet; at løse problemet med tørken, der har udfordret og skabt en hel del vanskeligheder i den sydlige og sydvestlige del af USA; det vestlige USA. Evnen til at kunne bruge afsaltet vand direkte fra havet, om nødvendigt; at skaffe vand fra Stillehavet og gøre det tilgængeligt. At transportere vand langs kontinentet som et langsigtet projekt; at fortsætte undersøgelserne af at transformere vand i atmosfæren; af at fremkalde regn; af at ændre vejrmønstret. Dette er den form for projekter i stor skala, og som ikke blot fornyer vejbelægningen og fjerner huller i vejene. Dette er den form for projekter, der betyder, at vi virkelig vil udvikle et helt nyt potentiale som en økonomi.

Med hensyn til, hvad det vil sige at finansiere disse ting, så ligger det vigtige i at forstå, hvad værdi er; og jeg mener, at dette virkelig er det centrale hovedproblem i økonomier. Lyndon LaRouche har i sine økonomiske lærebøger og sine skrifter i årtiernes løb fastslået, at en reel definition af økonomisk værdi, af skabelsen af rigdom, kommer i de aktiviteter, der fremmer forøgelsen af den menneskelige arts potentielle befolkningstæthed [relativ til arealet]. En fysisk målestok for værdi; ikke, hvad markedet mener, noget er værd,

men en reel måleenhed, der ligger uden for det, folk synes at interessere sig for lige nu. Dette gør det til en ægte videnskab.

Det betydningsfulde aspekt heri er, at værdien af alting i en økonomi ligger i relation til, hvordan det virker med hensyn til at virkeliggøre en sådan fremtid. Og jeg mener, at, via den fremgangsmåde for at skaffe kapital, der gøres mulig gennem en nationalbank af den type, som vi foreslår, til dels via den indirekte art af dens finansiering, via en skatteindtægt, der ikke specifikt kommer fra projekter, som banken finansierer; men som mere generelt gør denne finansiering mulig. Og også, at drage økonomisk fordel af, drage nytte af den generelle forøgelse af nationens produktivitet. Det giver god mening at tale om investeringer, der betaler sig selv. Nogle af dem betaler sig direkte – et forretningsforetagende ekspanderer og giver større profitter. Men, når det drejer sig om den økonomiske platform, infrastrukturen, som landet som helhed er afhængig af, disse fordele – fordelene ved videnskab, ved rumprogrammet, ved at tage til Månen. Det skabte utrolige profitter for nationen, at vi tog til Månen; en utrolig udvikling for nationen ved at åbne op for nye typer af varefremstilling og nye teknologier. Men det var ikke NASA, der skabte pengene; hele økonomien havde fordel af det, og ikke kun rent monetært.

Hvis vi kommer væk fra partnerskaber mellem det offentlige og privatsektoren, hvis vi kommer væk fra ideen om, at vi skal lave en form for handel for at hjemtage profitter fra udlandet – som til dels kan være en god idé; men den virkelige idé bag kredit, i modsætning til penge, er forskellen mellem at tænke på værdi som noget, der ligger i, hvad det skaber for fremtiden, versus det, som markedet mener, noget er værd i dag.

Mathew Ogden: Dette er en gennemgang af den fremgangsmåde, der bygger på principper, og som hr. LaRouche i årevis har diskuteret som præcis den måde, hvorpå man kan vende USA

tilbage til dette Hamilton-system. Det er ikke noget, der på nogen måde er uklart eller uforståeligt. Hvis man ser på USA's historie, så har det, hver gang, vi har haft fremgang som nation, skyldtes, at vi anvendte denne Hamilton-fremgangsmåde. Det er en enestående fremgangsmåde; det er det, der hedder Det amerikanske, økonomiske System. Det er gentagne gange blevet anvendt, med held. Abraham Lincoln havde en dyb forståelse for dette; det samme havde Franklin Roosevelt. Franklin Roosevelt forstod, at, uden at reorganisere et banksystem, der var løbet fuldstændig løbsk, ville man ikke være i stand til at bruge den nationale regerings beføjelser til at skabe denne form for produktive investeringer; det ville alt sammen være forsvundet i spekulation. Det var det grundlæggende princip for, at Glass-Steagall var det første skridt, som Franklin Roosevelt tog. Roosevelt indså, at – meget lig nutidens situation – det var en situation, hvor monetær regulering alene ikke ville vække den amerikanske økonomi til live igen. Man havde dengang en generation, som man i bogstavelig forstand kaldte »den tabte generation«; de havde ingen erhvervsmæssige færdigheder; de var demoraliseret. Mange af dem havde været vidne til Første Verdenskrigs rædsler; pessimismen hærgede. Franklin Roosevelt indså, at den mest nødvendige mobilisering var en mobilisering i fredstid for at opgradere det faglærte niveau og evnerne hos en befolkning, for at kunne vende en demoraliseret, nedtrykt befolkning til en befolkning, hvor arbejdskraftens produktive evne var tilstrækkelig til at genopbygge USA.

(Se: Udkast (dansk) til Lov om Genetablering af USA's Oprindelige Nationalbank).

Titelbillede: Alexander Hamilton, USA's første finansminister (1789-96), skabte USA's Første Nationalbank. I baggrunden Indledningen til Fortalen til USA's Forfatning.

Sydamerikas bi-oceaniske jernbane vil opkoble til det asiatiske Stillehavsområdes »økonomiske dynamiskhed«

26. jan., 2017 – I en pressekonference i går fremlagde den bolivianske vicepræsident Alvaro Garcia Linera et spændende perspektiv for mulighederne i forbindelse med den Centrale Bi-Oceaniske Jernbanekorridor (CBOJ), som, når den er bygget, vil forbinde den peruvianske havn i byen Ilo på Stillehavssiden med den brasilianske havn i Santos på Atlanterhavssiden, idet den går igennem Bolivia. Han talte netop, som ministrene for offentlige arbejder i Paraguay og Bolivia, Ramon Jimenez Gaona og Milton Claros, hhv., der fik følge af Perus vicepræsident og transportminister Martin Vizcarra, mødtes i Berlin med Rainer Bomba, minister for transport og digital infrastruktur, for at drøfte finansiering af projektet.

Når CBOJ er bygget, forklarede Garcia, vil den »ikke alene indbyrdes forbinde den centrale del af vort land gennem et moderne jernbanesystem, men vil også opkoble den brasilianske, paraguayanske og dele af den argentinske økonomi med økonomierne i Peru og det asiatiske Stillehavsområde, primært Kina, Korea, Japan og Indien, og som i dag udgør det nye epicenter for økonomisk dynamiskhed i det 21. århundrede«, rapporterede Abya Yala-Tv.

Finansieringen af CBOJ, der skønnes at ville koste \$10 mia. [sic] (andre estimater lyder imidlertid på \$30 mia.), er

fortsat ikke afklaret. I december sidste år sagde Kinas ambassadør til Bolivia, Wu Yunshuan, at Kina ønsker at samarbejde om projektet og indikerede, at det kunne tilbyde »op til« \$40 mia. i finansiering, alt imens det understregedes, at dette ville afhænge af omfanget og kvaliteten af projektet. I sine bemærkninger i går rapporterede Garcia Linera, at Kina »ved flere lejligheder« havde indikeret sin beredvillighed til at finansiere projektet. Han rapporterede ligeledes, at han forventer, forhandlinger med Brasilien vil blive afsluttet i løbet af de næste par måneder. Brasiliansk deltagelse har været sat i bero siden kuppet mod præsident Dilma Rousseff i august sidste år.

Ved slutningen af gårsdagens møde i Berlin afgav Rainer Bomba løfte om hans regerings »fulde støtte« til det bi-oceaniske projekt og lovede at »finde investorer« til at finansiere det. Han meddelte ligeledes, at hans departement vil oprette en afdeling i et af de tre sydamerikanske lande involveret, for en bedre koordination med CBOJ. Ud over tyske regeringsfolk deltog i mødet også tyske og schweiziske jernbane-topfolk, der repræsenterede Fichtner, Molinari Rail AG, Stadler Pankow GMBH og Gauff.

Xinhua Tv interviewer EIR om Trumps præsidentskab

22. jan., 2017 – China Xinhua News Network Corp., en engelsksproget Tv-nyhedskanal, der køres af Xinhua News Agency, gennemførte et 20 minutter langt interview med chef for EIR's Washington-kontor, Bill Jones, om Trump-administrationen og kinesisk-amerikanske relationer under Trump. Jones blev spurgt, om Trump-administrationen ville

»bryde« med den amerikansk-kinesiske politik under Obama (som de generelt anser for positiv). Jones forklarede, at relationen ikke havde været så positiv, og at lanceringen af »genbalanceringen« ('pivot'; USA's doktrin om at 'genbalancere' USA's forhold til Asien) havde skabt temmelig mange spændinger i relationerne. Og alt imens Trump er kommet med henkastede bemærkninger, der har skabt stor bekymring i Kina, vil USA ikke være i stand til at gå fremad uden gode relationer til Kina.

»USA kan i realiteten ikke gå fremad i den retning, Trump har lovet, med hensyn til at udvikle økonomien, udvikle infrastrukturen, uden gode relationer til Kina«, sagde Jones. »Hvis Trump vil bygge højhastighedstog, udvikle byerne, bygge veje, kan Kina blive til stor hjælp. Jeg tror, han er i stand til, og er villig til, at indgå en aftale. Hvis han går i en anden retning og pålægger straffesanktioner mod kinesiske varer og forsøger at indlede en handelskrig, vil det være skadeligt rent globalt, men også for USA's økonomi, fordi alting så vil blive meget dyrere. Og jeg tror, at når det går op for præsidentens team, vil ingen indlede en handelskrig.«

Hvad med Trumps tilbagekaldelse af investeringer fra Ford og GM i Mexico? Jones forklarede, at man må forstå, hvordan den amerikanske økonomi er blevet ødelagt, ikke af Kina, ikke af Mexico, men af Wall Street-slænget, der gik efter større profitter fra billig arbejdskraft. »USA kan producere ting, USA har en enorm arbejdskraftkapacitet – vore arbejdere er meget faglærte, også i andre industrier«, sagde Jones. »Men de behøver ikke fremstille biler. De kan fremstille andre ting. De kunne producere kernekraftværker. De kunne fremstille trykkamre for kernekraftværker. Vi kunne yde Kina, der er i færd med at lancere et betydeligt kernekraftprogram, noget af den teknologi, der kan produceres her – hvis vi var villige til at sælge det til dem. Og det ville forøge vores handel med dem. De begrænsninger, de problemer, vi har her, er alle selvforvoldte. Hvis USA ændrer sin politik og forsøger at

opbygge sine industrielle muligheder, som jeg mener, ville være en god ting, behøver det ikke nødvendigvis være skadeligt for det, Kina gør, fordi man simpelt hen kan skifte over til et andet produktionsområde.«

Der var også spørgsmål om den amerikansk-russiske politik og om forslag, der nu kommer fra den kinesiske side, om at investere i amerikansk infrastruktur. Jones konkluderede med at sige: »Jeg tror, der måske kan blive lagt told på visse produkter, men jeg mener, at administrationen kan indgå en win-win-aftale. Det er adelsmærket i præsident Xis politik, denne win-win, 'Shuanying' strategi, ikke sandt? Og det kan han finde i USA, fordi vi er afhængige af hinanden. Den amerikanske økonomi bør vokse, og den kinesiske økonomi bør vokse. Hvis de begge vokser, vil de sælge til hinanden. Jo mere, de vokser, desto mere vil de købe og sælge. Så denne mulighed eksisterer, og Trump er en intelligent forretningsmand og tager dette talent med sig ind i præsidentskabet. Jeg tror, han kan nå frem til en aftale med Kina om den økonomiske situation, der ikke vil føre til konflikt.

Hele den 20 minutter lange video samt et udskrift kan ses på følgende webside:

http://en.cncnews.cn/news/v_show/62286_Trump_presidency:_Expert_on_future_U.S._domestic,_foreign_policies.shtml?from=singlemessage&isappinstalled=0

Kina bygger verdens højeste

ringvej omkring Lhasa, Tibet

24. jan., 2017 – Efter at have bygget verdens højeste jernbanelinje, Qinghai-Tibet-jernbanen, der åbnede i 2006, er kineserne nu næsten færdige med verdens højeste ringvej omkring Lhasa, hovedstaden i den autonome region Tibet. China News Service rapporterer, at vejen, der har en totallængde på næsten 100 kilometer, vil have seks vejbaner, syv tunneller og 27 broer.

De bemærker, at vejen, der vil blive fuldt ud åbnet i juni, i høj grad vil lette trafikpropper og udvide byens udviklingsmulighed, iflg. Lin Sheng, Lhasas viceborgmester.

Smukke billeder af vejen og den nu moderne Lhasa by kan ses i Sputniks rapport her:

<https://sputniknews.com/asia/201701241049954192-china-worlds-highest-ring-road/>

Foto: En arbejder, der syner lille på baggrund af de enorme bjerge, maler rækværket på broen over Lhasa-floden i udkanten af Lhasa by. [Sputnik]

»Amerika først« – eller et fælles hjem for menneskehedens fremtid?

Af Helga Zepp-LaRouche

Alternativet til globalisering à la amerikansk, dvs. et system, der er til fordel for det internationale finansoligarki på bekostning af Det almene Vel, er ikke et tilbagefald til en ren nationalstatspolitik. Menneskehedens universalhistorie har for længst nået et punkt, hvor kun et helt nyt paradigme kan være vejen til det næste trin i evolutionen. Dette Nye Paradigme må prioritere menneskehedens fælles interesser og udgå fra ideen om Én Menneskehed med en fælles fremtid, som imidlertid aldrig må stå i modsætning til interesserne hos menneskeheden som helhed. Dette Nye Paradigme må adskille sig lige så tydeligt fra globaliseringens aksiom, som den moderne tid adskilte sig fra middelalderen.

GDE Error: Requested URL is invalid

RADIO SCHILLER, 23. januar, 2017:

Til præsident Trump: Det er ikke "Amerika Først", men Menneskehedens Fælles Fremtid

Med formand Tom Gillesberg

Trumps ankomst er en global udvikling, om han erkender det eller ej

Leder fra LaRouchePAC, 22. januar, 2017 – Fra Tysklands udenrigsminister Frank-Walter Steinmeier lyder et klagende, men sandt råb, i en kronik i dag i *Bild am Sonntag*: »Der er meget, der står på spil i dag – med valget af Donald Trump er den gamle, 20. århundredes verden endegyldigt forbi.«

Og fra Helga Zepp-LaRouche, Schiller Instituttets grundlægger, som i Kina bliver kaldt »Silkevejsladyen« på grund af, at hun i 30 har været forkæmper for projekter og institutioner i Verdenslandbroen, lyder det: »Steinmeier ved imidlertid ikke, hvad den nye orden er, men det gør vi. Han erkender, at en ny æra er indvarslet. Men formålet med denne nye æra er, kan vi etablere en ny orden for menneskedens almene vel?«

Uanset, hvor ofte præsident Donald Trump gentager, »Amerika først«, så er og bliver valget af ham et internationalt fænomen, som drejer sig om en igangværende, global bølge af mange forestående valg, hvor Wall Street/City of Londons orden, med »globalisering, afindustrialisering og imperiekrige«, bliver smidt på porten.

NATO er forældet, og det samme er Den europæiske Union; det samme gælder Obamas »vi fastsætter reglerne« og afsættelse af regimer, »vi« ikke kan lide, gennem krig.

Præsident Trump har erkendt, at Putins Rusland er ansvarlig for den mulige afslutning af 15 års uafbrudt krig i Mellemøsten og Nordafrika, og for et nyt sikkerhedskoncept, i fællesskab med Xi Jinpings Kina, som kan knække nakken på

international terrorisme.

Han må komme til at erkende, at Xi er ansvarlig for at tilbyde »et fællesskab for en fælles skæbne« gennem Den Nye Silkevejs infrastruktur; gennem at anføre forskning og udvikling; og gennem at anføre udforskning af Månen.

Vil den amerikanske befolkning, der har stemt for en afvisning af det gamle paradigme med »globalisering og afindustrialisering«, få den nye administration og Kongressen til at gøre det, der er nødvendigt, for at gå med i de nye fremstød for og drivkraft bag vækst og videnskabeligt fremskridt?

Prøverne er allerede i gang. Kampen for at genindføre Glass/Steagall-loven kræver, at Trump formås til at handle, og at han adskilles fra sin udpegede finansminister, der offentligt er imod Glass-Steagall. En national, tværpolitisk appel er i gang – og er på denne webside.

Der er allerede lovforslag til diskussion og introduktion i Kongressen, for en »national infrastrukturbank«, men det må blive af en helt anden størrelsesorden, langt dristigere, og må omfatte fremskudte grænser såsom udvikling af fusion, udforskning af rummet og kontinentale højhastigheds-jernbaner. Og det må være en national kreditinstitution, der er forbundet med denne nye ordens internationale udviklingsbanker, for virkeligt store projekter, der spænder over lande og kontinenter.

I et heldigt øjeblik talte Trump om »ikke at dominere, men lede gennem et lysende eksempel«. Det findes allerede, for ham at gå med i.

**»Indvielse af et Nyt
Paradigme:
En dialog mellem
civilisationer«
Helga Zepp-LaRouches
hovedtale på
Schiller Instituttets
konference i New York City,
14. januar, 2017**

... med win-win-samarbejdet omkring den Nye Silkevej, så har man muligheden for at få en dialog mellem kulturer på højeste niveau. Dette er præcis, hvad Schiller Instituttet promoverer med konferencer som denne. Den grundlæggende idé er, at, hvis alle mennesker blot kendte de skønneste udtryk for den anden kulturs højkulturelle epoker, ville de elske denne anden kultur, fordi de ville føle sig så beriget og erkende, at det er en skønhed, at vi har så mange kulturer. Det ville være ekstremt kedeligt med kun én kultur; og især er den vestlige, liberale kultur ikke ligefrem attraktiv. Hvis man derfor ser på Konfucius-traditionen i Kina, på Mencius, på literati-maleri; eller man ser på de vediske skrifter, eller Gupta-periodens sanskrit-dramatradition i Indien. Den indiske renæssance med Tagore, Sri Aurobindo; eller man ser på den Italienske Renæssance, man ser på den Tyske Klassik inden for musik og litteratur – især med musik fra Bach til Beethoven og til Brahms. Dette er bidrag til universalhistorien, som, når alle nationer først kender de bedste udtryk for den anden kultur, jeg er helt sikker på, vil få alle konflikter til

absolut at forsvinde; og vi vil få en rig, universel kultur, der består af mange, nationale udtryk og traditioner. Men som stadig er forenet af universelle principper for kunst og videnskab.

Download (PDF, Unknown)

Nye jordskælv, kulde, snestorme skaber ny nødsituation i det centrale Italien

19. jan., 2017 – Fire seismiske chok over grad 5 – det kraftigste var på 5,5 – ramte det centrale Italien i går mellem 10:25 og 14:33 CET. Epicentret lå syd for, men tæt på epicentrene for jordskælvene i august og oktober. Chokbølgerne kunne mærkes i Rom og Ancona. Myndighederne i Rom lukkede metroen for at kontrollere, om der var sket skader.

Dette seneste jordskælv skete midt i en snestorm, der havde ramt det centrale og sydlige Italien og skabt alvorlige problemer for både den af jordskælvet berørte befolkning, og for Italien generelt.

En af chokbølgerne udløste et stort lavineskred, der ramte et hotel under Gran Sasso-bjerget (2.914m), hvor 30 personer blev fanget og muligvis er dræbt.

Det kolde vejr, der bragte de seneste tre dages snestorm, har ødelagt elektricitetsledninger i Abruzzo-regionen og efterlod indledningsvis 300.000 personer uden strøm. Siden er

strømforsyningen blevet genoprettet for mindst to tredjedele af dem. Snestormen er særlig voldsom, men nogle har peget på manglen af vedligeholdelse og infrastrukturinvesteringer som faktorer, der har forværret problemerne. Nogle lokale administratorer rapporterer, at deres krav i de seneste år om, at det nationale elselskab Enel skal erstatte elmaster, af hvilke nogle stadig er lavet af træ i de små bjerglandsbyer, ikke er blevet indfriet.

Mens man har spildt milliarder af euro på anti-global opvarmningsidioti, har man intet investeret for at beskytte infrastruktur og mennesker fra kulden.

Snestormen har isoleret mange landsbyer i Appenninerne og er især en trussel for kvægflokkene i jordskælvsområderne, der trues af kulden og manglen på vand.

Lad dette blive Dag Ét – indvielsesdag – for en ny æra for udviklingen af menneskeheden som helhed! LaRouchePAC Internationale Webcast, 20. januar, 2017; Leder

Vi har et par emner, vi vil fremlægge her i dag, men vi lægger ud med en umiddelbar gennemgang fra både Lyndon og Helga LaRouche af de begivenheder, der fandt sted i dag, og vore

marchorderer for de kommende par dage. Det er i dag naturligvis indsættelsesdag. Vi er nu officielt kommet til slutningen af 16 år med Bush/Obama-æraen. Vi står på tærsklen til noget nyt; vi har et nyt, officielt præsidentskab. Hvad dette nye præsidentskab vil blive, står endnu uklart; det er stadig udefineret, og det er Lyndon og Helga LaRouches vurdering, at vores job ikke har ændret sig. Det er stadig vores opgave at lægge Lyndon LaRouches Fire Love på bordet. Vi er, og må fortsætte med at være, dette lands intellektuelle lederskab, og det er vores ansvar nu at indvarsle et nyt, internationalt paradigme, som USA i høj grad må blive en del af – det, vi kan kalde for det »Nye Paradigme for Udvikling«.

Matthew Ogden: God aften; det er i dag 20. januar, 2017; indvielsesdag. Dette er vores special-webcast på indvielsesdagen fra LaRouchepac.com. Med mig i studiet i dag har jeg to kolleger – Benjamin Deniston her i studiet; og, via video, Michael Steger, som er med os i dag fra Houston, Texas, hvor han har tilbragt nogen tid sammen med Kesha Rogers.

Vi har et par emner, vi vil fremlægge her i dag, men vi lægger ud med en umiddelbar gennemgang fra både Lyndon og Helga LaRouche af de begivenheder, der fandt sted i dag, og vore marchorderer for de kommende par dage. Det er i dag naturligvis indsættelsesdag. Vi er nu officielt kommet til slutningen af 16 år med Bush/Obama-æraen. Vi står på tærsklen til noget nyt; vi har et nyt, officielt præsidentskab. Hvad dette nye præsidentskab vil blive, står endnu uklart; det er stadig udefineret, og det er Lyndon og Helga LaRouches vurdering, at vores job ikke har ændret sig. Det er stadig vores opgave at lægge Lyndon LaRouches Fire Love på bordet. Vi er, og må fortsætte med at være, dette lands intellektuelle lederskab, og det er vores ansvar nu at indvarsle et nyt, internationalt paradigme, som USA i høj grad må blive en del af – det, vi kan kalde for det »Nye Paradigme for Udvikling«.

Dette er nogle af de emner, vi vil diskutere i dybden senere i programmet, med vægt på to, store projekter, der er eksempler

på, og paradigmatisk for, dette Nye Paradigme for Udvikling: Kra-kanalprojektet i Thailand og Transaqua-projektet i Afrika – to projekter, som hr. og fr. LaRouche i årtiernes løb har været meget involveret i, og som blot eksemplificerer den form for store projekter for *menneskelig* udvikling, som må forfølges i de kommende måneder og uger, både internationalt, men også store projekter af den art, som vi må gennemføre herhjemme i USA.

Lad mig begynde med en næsten ordret gennemgang af nogle kommentarer, som både Lyndon og Helga LaRouche kom med umiddelbart efter præsident Donald Trumps indsættelsestale her i eftermiddag, og vi vil så diskutere dette lidt mere i detaljer, før vi går videre med en gennemgang af disse store, internationale udviklingsprojekter.

LaRouche sagde omgående, at det er meget uklart, mht. principper, hvad præsident Donald Trump har i sinde ud fra det, han fremlagde i sin indsættelsestale i dag. Lyndon LaRouche sagde, »De er meget forvirret på overfladen, og vi må vente og se, hvad der ligger under denne overflade. På baggrund af det, der blev fremlagt i denne tale, er der ingen klarhed over principper i det.«

Helga LaRouche sagde: »Det vigtigste på hjemmefronten er, hvordan Donald Trump vil honorere de løfter, han har afgivet. Hvilke handlinger vil han faktisk tage?« spurgte hun. Med hensyn til den internationale front, var Helga LaRouches vurdering, »Trump burde vide, at det ikke fungerer sådan; blot at sige 'Amerika først'. Spørgsmålet er: Hvordan finder man fælles interesser, som er fælles for mange nationer, og ikke kun 'Amerika først'? Hvad er de fælles mål for mange nationer, og hvordan handler man for at forfølge disse mål?«

Dernæst sagde Lyndon LaRouche: »Problemet er, at princippet endnu ikke er klart. Det kunne gå i retning af et forenende princip; men, ud fra det, der blev fremlagt, står det endnu ikke klart, at det nødvendigvis vil blive det, eller præcis,

hvad dette princip vil være.« Helga LaRouche gentog, »Generelt set var talen en meget blandet pose. Der er bestemt løfter om, at dette kunne gå i den rigtige retning, men vi må se konkrete planer for handling. Vi, LaRouche-bevægelsen, LaRouche Political Action Committee, må forstærke vores mobilisering for Lyndon LaRouches Fire Love. Det er godt, at Obama er ude. Vi vil få en frisk vind, en frisk brise, men der er brug for langt mere klarhed.«

Sluttelig sagde Lyndon LaRouche: »Vi vil ikke gå for meget ind på deres argumenter. Lad dem selv forklare deres egne argumenter.« Helga LaRouche sagde: »Vi behøver ikke nødvendigvis støtte ethvert aspekt af, hvad præsident Trump siger. Vi behøver heller ikke være overdrevent kritiske, men vi bør fokusere på vore egne principper og vore egne mål.«

Først og fremmest: Hvad er disse mål?

Nummer 1 – og det er stadig dagsordenen – må Glass-Steagall omgående genindføres som landets lov. I løbet af de seneste 24 timer har vi atter set et udbrud, i vid udstrækning pga. den mobilisering, som I, dette webcasts seere, og medlemmer af LaRouche-bevægelsen i USA har været engageret i; Glass-Steagall er nu tilbage i forreste front, tilbage på dagsordenen. Dette sås tydeligst af de spørgsmål, der blev stillet under høringsen for godkendelsen af den udpegede finansminister, Steven Mnuchin, og som rejstes af senator Maria Cantwell. Hun har, som folk ved, længe været en støtte af en tilbagevenden til Glass-Steagall, i mange år. Hendes første, og eneste spørgsmål til Steven Mnuchin, var, »Støtter De Glass-Steagall?«

Steven Mnuchins svar – og dette er Helga LaRouches analyse – var, »ægte sofisteri«. »Lyndon LaRouche har været meget klar omkring, at dét, vi har brug for, er den *originale Glass-Steagall, uden ændringer*. Så kommer denne Mnuchin-fyr og taler om en *modificeret* Glass-Steagall og blander det med Volcker-reglen«, sagde hun. »Dette er ægte sofisteri. Det er virkelig

godt, at Maria Cantwell har meldt klart ud om dette spørgsmål, og nu må vi lægge meget pres på hende og andre, inklusive på præsident Donald Trump, for at få den ægte Glass-Steagall vedtaget. Som Maria Cantwell sagde, så kræver det en klar, skarp linje mellem investeringsbankaktivitet og kommerciel bankaktivitet sådan, som Glass-Steagall oprindeligt blev udarbejdet af Franklin Roosevelt.«

Men Glass-Steagall er blot det første skridt til det fulde program for de Fire Love; og jeg mener, vi vil diskutere dette, ikke nødvendigvis stykke for stykke, men som en generel gennemgang, det princip, der forener Lyndon LaRouches program. Og vi må, som Helga LaRouches analyse siger, tænke på det som blot Dag Ét af de første 100 dage.

Hvad vi omgående må få at se, fra dette øjeblik, er en omgående forbedring i de amerikansk-russiske relationer. Det er der allerede positive indikationer på. Der er en invitation til præsident Donald Trump til at deltage, eller sende en delegation til at deltage, i Astana Fredsforhandlingerne i Kasakhstan; fredsforhandlingerne om Syrien. Det kunne ikke være mere presserende, end det er nu, med nyhederne her til morgen om, at ISIS på tragisk vis nu har ødelagt de storslåede, romerske ruiner i Palmyra, det smukke amfiteater og de andre ruiner. Så det er presserende vigtigt.

Men samtidig må der blive et seriøst partnerskab mellem USA og Kina. Den store mulighed for dette – i kølvandet på præsident Xi Jinpings tale om en fremtid for en fælles og almen skæbne, som var temaet i hans tale for Davos Økonomiske Verdensforum under sit nylige besøg i Schweiz – er en konference, der kommer til maj i Kina, om Bælt-og-Vej-initiativet, og som mange statsoverhoveder vil deltage i. En eksplicit invitation er blevet overgivet til Donald Trump personligt for hans personlige deltagelse i denne konference.

Det, der står klart, er, at vi befinder os midt i en global proces for dramatisk og radikal forandring. Der kommer et

betydningsfuldt skifte i dynamikken, som allerede finder sted, men som vil fortsætte med at udkrystallisere sig i de kommende måneder. De franske valg er i horisonten. Ifølge nogle beregninger er 75 % af vælgerne nu for at reducere sanktionerne mod Rusland. Dernæst er der de tyske valg, der kommer lidt senere efter de franske. I løbet af disse måneder kunne vi få at se en meget anderledes verden komme til syne. Det står klart, at det ikke længere er »business as usual«. Bush/Obama-æraen er forbi, og vi står nu på tærsklen til noget helt nyt.

Jeg vil gerne invitere Michael [Steger] og Ben [Deniston] til at sige lidt mere om dette, før vi går over til disse projekter, men, lad mig blot sige, om denne nye æra, som Helga LaRouche refererer til som nødvendigheden af at definere fælles interesser blandt mange nationer, og dernæst at samarbejde om at opnå disse interesser, eller, som præsident Xi Jinping udtrykker det, en fremtid for en fælles skæbne.

To store projekter, som jeg nævnte det, og som eksemplificerer mulighederne for at engagere sig på et sådant niveau og indvarsle dette Nye Paradigme for Udvikling, er Kra-kanalen i Thailand, der nu er meget konkret tilbage på dagsordenen – jeg kommer med flere detaljer senere – og Transaqua-projektet i Afrika. Det, vi ser, er, at den Nye Silkevej, Bælt-og-Vej-initiativet, går støt fremad og nu bærer frugt efter årtiers arbejde fra LaRouche-bevægelsens side internationalt. Senere i aftenens udsendelse vil vi vise et kort klip af en video, vi har lavet, og som belyser Kra-kanalens historie, og som i de kommende dage vil blive ledsaget af et interview med en af hovedarrangørerne af dette projekt, Pakdee Tanapura. Og så får vi en slags generel præsentation af dette Transaqua-projekt i Afrika.

Men dette er store projekter, der blot eksemplificerer det, der, kan man sige, må blive det »nye normale« i dette Nye Paradigme for Udvikling, og for det, som USA som en *presserende* sag må deltage i.

Engelsk udskrift af hele webcastet:

**LET'S MAKE THIS DAY ONE – INAUGURATION DAY –
OF A NEW ERA FOR DEVELOPMENT FOR MANKIND AS A WHOLE!**

LaRouche PAC International Webcast, January 20, 2017

MATTHEW OGDEN: Good evening! It's January 20th, 2017.

Today

is Inauguration Day, and this is our Inauguration Day Special Webcast from Larouchepac.com. I'm pleased to be joined today by

two of my colleagues – Benjamin Deniston, here in the studio; and, via video, Michael Steger, who is joining us today from Houston, Texas, where he's been spending some time with Kesha Rogers.

We have a few items that we're going to present to you today, but we're going to begin with an immediate overview from

both Lyndon and Helga LaRouche of the events that occurred today,

and our marching orders for the days to come. Obviously, today is

Inauguration Day. We've come now, officially, to the end of 16 years of the Bush/Obama era. We're on the verge of something new;

we have a new Presidency, officially. What that new Presidency will be, is unclear; it is very much still undefined, and Lyndon

and Helga LaRouche's assessment is, our job has not changed. We

still have the task of putting Lyndon LaRouche's Four Laws on the

table. We are, and must continue to be, the intellectual leadership in this country, and we are having the responsibility

now of ushering in a new international paradigm of which the United States must very much indeed be a part – what we can

call

the "New Development Paradigm."

That will be some of what we will discuss in substance later

in this broadcast with an emphasis on two major projects which are exemplary and paradigmatic of that New Development Paradigm:

the Kra Canal Project in Thailand, and the Transaqua Project in

Africa – two projects with which the LaRouches have been very much involved over decades and which are merely exemplary of the

kinds of great projects for {human} development that must be pursued in the coming months, in the coming weeks, both internationally, but also great projects of that type which we must carry out here at home in the United States.

Let me begin with an almost verbatim overview of some comments that both Lyndon and Helga LaRouche had, immediately following President Donald Trump's inaugural speech this afternoon, and then we will discuss that in a little bit more detail before we get to the overview of these great international development projects.

What Mr. LaRouche said, right off the bat, is that it's very

unclear, in terms of principle, what President Donald Trump has

in mind, just based on what he presented in his inaugural speech

today. Lyndon LaRouche said, "It's very confused on the surface,

and we will have to wait and see what is underneath that surface.

On the basis of what was presented in that speech, there is no clarity of principle there."

Helga LaRouche said, "The most important thing on the domestic front is how Donald Trump will deliver on the

promises

that he's made. What are the actions that he will actually take?"

she asked. Regarding the international front, Helga LaRouche's assessment was, "Trump should know it doesn't work that way; merely saying 'America First.' The issue is: how do you find {common} interests, shared among {many} nations, not just 'America First'? What are the common objectives of multiple nations, and how do you act in pursuit of those objectives?"

Lyndon LaRouche then said, "The problem is that the principle is not clear yet. It could go in the direction of a unifying principle; but from what was presented, it's not yet clear that it necessarily will, or exactly what that principle will be." Helga LaRouche's reiterating remarks were: "Overall, the address was a very mixed bag. There are certainly promises that this could go in the right direction, but we need to see concrete plans of action. We, the LaRouche Movement, the LaRouche

Political Action Committee, must increase our mobilization on Lyndon LaRouche's Four Laws program. It is good," she said, "that

Obama is out. We will get a fresh wind, a fresh breeze, but a lot

more clarity is still needed."

And then, finally, Lyndon LaRouche said, "We don't want to

get too close to their arguments. Let them clarify their own arguments." And Helga LaRouche said, "We don't necessarily need

to support every aspect of what President Trump says. We also don't need to be overly critical either, but we should be focusing on our own principles and our own objectives."

Now, first and foremost, what are those objectives?

No. 1 – and the agenda still stands – Glass-Steagall must

be immediately reinstated as the law of the land. We saw, over the last 24 hours, an eruption again, largely due to the

mobilization that you, the viewers of this webcast and members of the LaRouche Movement in the United States have been engaged in;

Glass-Steagall is now back in the forefront, back on the agenda.

This could be seen most clearly by questions that were raised during the confirmation hearing of Treasury designate-Secretary,

Steven Mnuchin, that were raised by Senator Maria Cantwell. Maria

Cantwell, as people know, has been a long-standing supporter of a

return to Glass-Steagall for many years now. Her very first question and her {only} question of Steven Mnuchin was, "Do you

support Glass-Steagall?"

Steven Mnuchin's answer – and this is Helga LaRouche's analysis

– was "real sophistry." "Lyndon LaRouche has been very clear that what we need is the {original Glass-Steagall, without modification}. And here comes this Mnuchin guy, going on about a

{modified} Glass-Steagall, mixing it in with the Volcker Rule,"

she said. "This is real sophistry. It is very good that Maria Cantwell has now put herself on the spot on this issue, and now

{we} have to put real pressure on her and on others, including on

President Donald Trump, to get the real Glass-Steagall in place.

As Maria Cantwell said, that requires a clear bright line between

investment banking and commercial banking in the way that Glass-Steagall was originally designed by Franklin Roosevelt."

But Glass-Steagall is merely the first step in the full Four Laws program; and I think we're going to discuss that, not necessarily piecemeal, but in terms of the broad overview, the principle which unifies Lyndon LaRouche's program. And the way to think about that is what Helga LaRouche's analysis was, that this is merely Day One out of what must be the First 100 Days.

What we have to see, immediately, from this moment on, is an immediate improvement in U.S.-Russian relations. There are already positive indications of that. You have the official invitation of now-President Donald Trump to attend, or to send a delegation to attend, the Astana Peace Talks in Astana, Kazakhstan; the peace talks for Syria. This could not be more urgent than it is right now, with the news that we received this morning, that ISIS has, tragically, now destroyed the grand Roman ruins of Palmyra, the beautiful amphitheater, and the other ruins there. So, this is of urgent importance.

But, simultaneously, there must be a serious partnership between the United States and China. The grand opportunity for that, following President Xi Jinping's keynote speech on the future of shared and common destiny – that was his theme at the Davos World Economic Forum during his recent trip to Switzerland.

[<http://america.cgtn.com/2017/01/17/full-text-of-xi-jinping-keynote-at-the-world-economic-forum>] The most immediate opportunity is a conference that's coming up in May, in China, on the subject of the Belt and Road Initiative, which many head

of

state will be attending. There has been an explicit invitation extended, for Donald Trump, himself, to attend this conference.

What is clear, is that we are in the midst of a global process of dramatic and radical change. There will be a major shift of dynamic which is already ongoing, but which will continue to crystallize in the coming months. The French elections are on the horizon. According to some calculations, 75%

of the electorate are now in favor of rolling back the sanctions

against Russia. Then you have the German elections coming later

after that. Over the course of these months, we could see a very

different world emerging. What is very clear is that this is no

longer "business as usual." The Bush/Obama era is over, and now

we're on the verge of something completely new.

Now, I would like to invite Michael and Ben to say a little

bit more about this, before we get into these projects, but let

me just say, this new era, what Helga LaRouche is referring to as

the necessity of defining common interests among multiple nations, and then working together to achieve those interests, or, as President Xi Jinping put it, a future of shared destiny.

Two great projects, as I mentioned, which exemplify the

opportunities to engage on that kind of level and to usher in this New Development Paradigm, are the Kra Canal in Thailand, which is now back on the agenda in a very real way – and I'll get into some of the details on that later – and the Transaqua

Project in Africa. What we see is that the New Silk Road, the Belt and Road Initiative, is steadily moving forward, and it's coming to fruition after decades of work by the LaRouche Movement

internationally. Later in this show, we will be playing a brief

clip of a video that we made highlighting the history of the Kra

Canal, which also will be accompanied in the coming days by an interview with one of the key organizers of that project, Pakdee

Tanapura. And then we will have sort of an overview presentation

of this Transaqua Project in Africa.

But what these are, are great projects which are merely

exemplary of what must become, you could say, the "new normal" in

this New Development Paradigm, and what the United States must {urgently} become a participant in.

Let me leave it at that. We can have a little bit more discussion and then get into some of the bulk of those projects.

MICHAEL STEGER: Well, I think everyone's fairly happy watching this broadcast, given the fact that especially the last eight years under Obama were a kind of psychological terror. There's definitely a relief. The one thing that's clear, is that it's a

moment of action. Perhaps President Trump understands that. As,

Matt, you indicated, as Lyn said, himself, we have to see what this actually means. But we, the LaRouche PAC and the LaRouche Association internationally know very well what this means. It's

largely determined by the actions that both Russia and China have

taken over the last three years around the New Silk Road initiative and a real collaboration, as Vladimir Putin himself called for in the 2015 United Nations General Assembly – an anti-Nazi coalition, like you saw in World War II – has to be brought together, a collaboration of nations.

And what that means – I think President Putin understands

this – and I think it's very important that the American people

grasp this. The eradication of this kind of terrorism, is the elimination of the British Empire, in the essence of a construction orientation; that you're actually building up the civilizations again, you're building up the populations. You're

taking the areas of Southwest Asia, North Africa; the project of

the Transaqua is in a key area to begin to develop many parts of

Africa that are right now threatened by this terrorist scourge.

The same is true from India through Pakistan, the Kra Canal. The

areas of Myanmar and Thailand and into Malaysia are also threatened. The Philippines.

So these questions of development are really the means by

which an international coalition eradicates the terrorism; eradicates the drug trade; and begins to collaborate on mankind's

true destiny, which is really much greater than simply solving some of these basic problems.

I'll say that for now. I think Ben might have more to say.

BEN DENISTON: That's exactly the issue. Maybe we can get it

to it a little bit more, but you look at the United States,

you

look at the issue of Mexico and our relation to Mexico, for example, which has been a big subject of discussion. But what hasn't been put on the table, is, again, the kind of campaign and

the programs that the LaRouche Movement has led up for major development projects. Mr. LaRouche, again, has a very rich and high-level history of relations with top Mexican officials, including one-time President José López Portillo of Mexico, with whom he had a direct personal relationship around this idea of common development.

This can be directly taken to one of the key issues we'll

get into – the issue of water development, as we'll discuss in the case of Africa; but that can serve as a model for the kind of

projects that we could bring back to the United States. What Michael is saying here is critical: development is the key; development is the future; development is what's needed to actually {solve} these problems, not just address immediate crises, not just deal with catastrophes as they occur. But actually how do you move the world in many of these regions that

have been plunged into years if not decades of horrific activities led by the Saudis, Obama, Bush – all of these factions? How do you actually bring that into some real solutions

and resolutions that will create a long-term substantial change?

I think what Mrs. LaRouche said was very right on, in terms

of her response to the inauguration speech; is that it's a new world. We can no longer be thinking about individual nations alone; that's just part of the natural state that mankind is at,

at this point. Mankind has developed to the point where we're

a
global force; the level of development and growth needed is something that goes beyond individual national boundaries.

You

have to do it with respect to nations and their interests and their boundaries and their cultures; but it's also undeniable that we're at a point where we have to think as a global species

– and really, an interplanetary species.

That's the basis for the future of mankind now. Where do

you define these common areas of mutual benefit, mutual interest

that nations can participate in; which creates a net higher amount of wealth and growth for all participants involved?

There's a principle! Mr. LaRouche was raising the issue of where's the principle; that's an actual scientific principle rooted in the scientific nature of mankind as a creative species,

and rooted in the very historical view of the point of human development that we're currently at. That is a principle; that

is something which you can continue to come to as the defining point for policy and what's needed now.

OGDEN: Absolutely! There is obviously a sense of dramatic

change which is sweeping the country; and I think that President

Trump addressed what is a reality. That there is a desperation

among the American people; and that is obviously what rendered this election. The forgotten men, the forgotten women who feel a

desperation and a despair as they look at these old abandoned factories, as he said, standing like tombstones scattered across

the territory of this country. People who feel like they have no voice; and the sense that they now have the opportunity to participate once again in the policies of the United States. But participating in the policies of this country means a necessity for a deeply held education and profound understanding of principle, not just policies but a principle around which those actions can be taken. The sentiment of saying we're going to look at ourselves as standing on the threshold of a new millennium and unlocking the mysteries of space; and using American labor to build infrastructure across the United States, and roads and railroads and tunnels and bridges, is a positive one. But the understanding of where mankind is at in our history as a species right now, and what are the true scientific challenges that are facing us that require our creativity [in order] to be solved. That is where the real questions lie in terms of clarity of principle. And great leaders of the United States always had an understanding of what the principles were that mankind as a whole must resolve; the principled questions which are there to be solved.

So, we're going to take a look at these two case studies which we're selecting because of, first of all, their magnitude in terms of the importance of their role in this interconnection of a World Land-Bridge or a new land-based and maritime Silk Road, as it's being called with the initiative from Xi Jinping; but also because of the role that Lyndon and Helga LaRouche have

played in these two projects over a number of decades, and the fact that their progress at this point does actually represent a milestone in terms of the coming to fruition of a campaign of inaugurating this new era of development for mankind.

So, we're going to start with a short excerpt from a video

that LaRouche PAC made a number of years ago on the Kra Canal; the Thailand canal which has a long history going back over a century in terms of people looking at the different possible routes of cutting a canal through the isthmus of Thailand.

But

it's also something that Mr. Lyndon LaRouche personally was involved in, in the 1980s. There are a lot of new developments

and hopeful developments around this, including a new book that

just was published called {Kra Canal: The Strategic History of Thailand}, which Pakdee Tanapura, who is an associate of the LaRouche Movement in Thailand and who was one of the prime organizers in the 1980s, is a contributor to this book; but also

a number of generals and admirals and other high-ranking and leading figures inside Thailand. This book is now being printed

in 10,000 copies and is being circulated among some of the leading government institutions. With the passage of the previous king and the new king coming to power in Thailand, there

is a strong openness; not to mention that there is a strategic shift now underway in Asia as a whole. The abandonment of the Obama Asia Pivot, the crumbling of the TPP; there's a strong potential in terms of the possibility of this project moving forward.

So, I'll have a little bit more to say about this after we

play this clip; but again, this project – taken together with

the other project we're going to talk about today – are merely exemplary of the type of new era of development that we must inaugurate today.

VIDEO voice [begins mid-sentence]: century, the concept of the preferred location for the canal route generally shifted towards southern Thailand, as compared to the earliest proposed routes.

We can compare the dimensions of a proposed Kra Canal with other well-known canals. The width of the Kra isthmus at its narrowest point is around 27 miles. Compare this to the width of the Panama Canal – about 48 miles. The length of the various Kra Canal proposals range from between 30 and 60 miles. The Suez Canal, for comparison, has a length of 119 miles. The height of the interior mountain chain where the Kra Canal would be constructed is about 246 feet. Compare this to the height of the Gaillard Cut of the Panama Canal, which is slightly lower at 210 feet.

The Straits of Malacca are not sufficiently deep for many large ships to pass through; the straits are 620 miles long, but very narrow – less than 1.6 miles at the narrowest, and only 82 feet deep at the shallowest point. Currently, large ships are required to travel much further south to the Lombok Straits near Java; which have a depth of 820 feet.

OGDEN: This is the beginning of the clip that we're going to play for you. We're going to explore a little bit more of the advantages of cutting this Kra Canal through the Thailand isthmus. What Mr. LaRouche has emphasized, is that you're linking together two very crucial oceans in the world – the Pacific Ocean and the Indian Ocean; this is a key connection in terms of this new Maritime Silk Road, and will completely transform the potential relationships between the countries in the Asia-Pacific region as a whole. So, we'll continue playing this clip for you right now.

VIDEO voice: Clearly, a Kra Canal poses a more reasonable option than travelling so much further south for larger ships; or for any ship taking the 620-mile detour through the congested and pirate-infested Straits of Malacca.

The 600-plus-mile Malacca Straits are by far the most heavily travelled of the world's canals, with more than twice the traffic of the Suez and Panama Canals combined. By a recent estimate, one-fifth of world trade goes through the Malacca Straits; congestion or obstruction of the straits would dramatically increase the cost of trade. The maximum capacity of the Singapore-Malacca Straits being 200,000 ships annually. A more recent assessment estimates that the traffic of the straits has been increasing at an annual rate of 20%.

In 1973, Tams Engineering had conducted a study of choices of Kra Canal routes, and suggested that route 5-A was the most

suitable for the construction of a Kra Canal. At either end of the canal would be located industrial zones estimated to span collectively about 100,000 acres. A decade later, in 1983-84, the Fusion Energy Foundation and {Executive Intelligence Review}, together with the Thai Ministry of Communication, held two successful conferences on the Kra Canal project. FEF updated the earlier feasibility study done by Tams, and developed further on the project's economic and industrial benefits. The Fall 1984 conference entitled "Industrialization of Thailand and the Kra Canal" took place in Bangkok, Thailand. The conference brought together businessmen, engineers, and government officials from all of the ASEAN countries, to hash out the feasibility of building the canal.

PAKDEE TANAPURA: The idea of building the canal, of course, was picked up again in 1983 when Lyndon LaRouche travelled to Thailand and organized an international conference on the Kra Canal. The participation was very good; we had representatives from India, representatives from Indonesia, representatives from Malaysia, representatives from Japan. In 1983, we didn't have a representative from China, but the Chinese are very observant about what we were doing. We had participation of the Ministry of Transport and Communications of Thailand, the Minister, Mr. Samatzu Tamarai [ph] himself came to deliver a speech at the conference along with Lyndon LaRouche. Also, we had the participation of the GIF, the Global Infrastructure Fund group; from Japan, we had Dr. Yamamoto from the GIF group, as well as

participation from Japan; a very prominent figure, Mr. Nakajima of the Mitsubishi Research Institute – a very prominent figure from the Mitsubishi Group. We had Mr. Saito also from the Toshiba Group, and we had lots of participation from [inaud; 28:55]. So, that was back in 1983.

VIDEO voice: The four panels covered all aspects, including a presentation by EIR/FEF researchers on the use of PNEs – or peaceful nuclear explosions – as the fastest, most efficient and cost effective method of construction.

OGDEN: So, the full video that that was just an excerpt from, is available on YouTube – "The Kra Canal; The Development of Southeast Asia"; and the link to that video is available in the description of this YouTube video. But as you heard Mr. Pakdee Tanapura mention, Lyndon LaRouche was a keynote speaker at both the 1983 conference and the 1984 conference that were organized there in Bangkok, Thailand with very high-level representation from almost every Asian country and from the Thai government itself.

What Lyndon LaRouche said in a recent interview, and he continues to emphasize, is the absolute critical nature of the Kra Canal. But he delivered an interview in 2014 to the {Fortune Times} of Singapore, on the Kra Canal project. I'm just going to read a short excerpt of what Mr. LaRouche said, which will clarify, I think, why this is such a key project in the overall global development perspective that we're talking about. Mr.

LaRouche said the following:

"Divide the maritime region of East and South Asia into three principal categories: China – a giant; India – a giant; and the maritime connection throughout Southeast Asia's maritime regions. Add the impact of such a triadic maritime and related connection to the physical economic relations to the Americas to the east, and the Middle East's underbelly and Africa. Then, the potency of a Kra Canal development appears not only as an eminently feasible feature, but as a strategic, political, economic force for the planet." He went on to say, "The sheer volume of maritime trade between the two great nations of Asia – China and India – and their connections through the South Asia maritime regions make the canal probably the most potentially beneficial and also efficient project for the entire region of the Pacific and Indian Oceans regions; and the co-development of the major regions of planet Earth as a whole."

Then, later, the following year, in 2015, some comments in an informal discussion, but here's quote from those comments: "With the completion of the Kra Canal, on top of the Suez Canal expansion which is ongoing in Egypt, there will be no longer a separation between the Atlantic and Pacific economies. China and India will greatly benefit from those two canal projects, along with the smaller nations along the Southeast Asian Rim. This must be pushed, hard. This will end the British geo-political games in the Eurasian region; it will change the economic character of the entire world."

So, I think that's the key here. What we're looking at; {this} is what Helga LaRouche was referring to when you identify a vision of common destiny or principles which are shared for the mutual benefit of many nations, of an entire region, or potentially even, the entire globe; and then work together to achieve those benefits. That's the era of development; that's the new era of development which we have to inaugurate here. And I think that's exemplary – as Mr. LaRouche was just saying – of these kinds of global visions of how we can bring mankind to the next platform in terms of our development of the planet for the mutual benefit of all nations.

So, let's take that as one project; and then, shift over to Africa and look at what is now progressing around this really unprecedented project in terms of water transfer in terms of the magnitude and the potential benefits for that continent also.

DENISTON: Regular viewers of our website might have seen this, but it was just this past December that there was a new Memorandum of Understanding signed between the Lake Chad Basin Commission, the Nigerian government, and also a major company out of China, called China Power. This is now a new, formal, serious step towards a feasibility study, a detailed engineering study of what it would take to actualize this Transaqua project, as it has

been called in its earlier designs. As it now stands, as the designs stand and even a slightly smaller version which was cited

in this new Memorandum of Understanding would be the single largest water transfer project ever created on the planet Earth;

being brought right into Central Africa to address some of major

needs of that region. This has been on the table for decades –

we'll get into that in a second – but what stands out now, again? We're in a new global paradigm, and what appears to be the key change that's now bringing this out of design and discussion and general acknowledgement of it being important; but

into actual realization? Again, we have China's role. China Power is the company that led the construction of the Three Gorges Dam in China.

So again, we're seeing China playing a key role in bringing

these much-needed, much-discussed mega-projects of development into fruition. While it might not technically be included as part of the whole New Silk Road or what they are now calling the

Belt and Road initiative; it is intimately part of that entire perspective, that entire program. This design to bring water from the Congo River Basin, not necessarily the end of the Congo

River where all the tributaries become the Congo River itself, but many of the upper tributaries that are at higher elevations

further inland; to bring a fraction – 5%, 8% of this water flow

– divert it to the north and to the west into Lake Chad to begin

refilling Lake Chad. This was designed in the early 1980s by certain Italian engineers; in particular, Dr. Marcello Vichi,

who

has worked with the Bonifica Engineering Consulting Firm, who has

been very happy to collaborate with the Schiller Institute and Lyndon and Helga LaRouche in the past and recently in his promotion of this project.

But again, this would be an incredibly amazing contribution

to this entire region. Just compare it to the level of discussion you still get in the West around poverty in Africa; you still just get disgusting discussions of how we need to provide them with gravity-powered light bulbs because they don't

have electricity, so you can create a mechanism to provide light

by a certain gravity-powered mechanism. And that's some kind of

amazing contribution to the people of Africa who need electricity. That's just such a disgusting low level of thought

from this whole anti-development, Green perspective. And you look what China is saying: Let's bring the most modern, the most

advanced, the largest water infrastructure project ever built on

the planet Earth; and let's engage Africa in building it there.

Just to clarify, despite some of the lies that are put out, this

would not be China coming in and building the entire project with

their own people and their own labor force. That's often stated,

but it's not the case, and it's being demonstrated that it's not

the case. Just look at what's already happened and what's ongoing with the rail projects that China is working with

various

African nations in developing. New standard rail lines in Kenya,

for example; just look at the figures on that. About 3000 Chinese are employed on that project there; 30,000 Kenyans are employed, and Kenyans are being trained to run these rail systems

in addition to the skill sets being developed to construct these

things. It's similar with other rail lines in other African nations. So, just to clarify that, this is not China coming in

and employing their own people and exploiting these African nations. This is coming in with this "win-win" perspective of an

investment; engaging with the populations there and developing the region for the benefit of all parties involved.

Just to emphasize, we have a first slide here [Fig. 1]

just

to show a couple of examples; but this is a project and a general

idea that Mr. LaRouche and his associates have been advocating for decades. Prior to the design of the Transaqua itself, which

is the name given by this Italian engineer who did a more detailed initial engineering study for this project, the general

idea was recognized as feasible and made sense if you just look

at the region – which we'll look at in a second – you can see where there's an abundance of water; you can see where there might be regions where you can transfer it. It was recognized, going back to Mr. LaRouche's famous 1975 International

Development Bank, that these kinds of investments into large-scale water transfer is exactly typical of the kinds of projects we need for Africa, for example; for nations in Africa.

Similar ideas were featured in the Fusion Energy Foundation report, "The Industrialization of Africa", just to cite another example. This has been often discussed and developed and proposed in various other publications by {Executive Intelligence Review}, by LaRouche PAC, by the Schiller Institute.

But it's probably also worth just highlighting that in March 2016, {Executive Intelligence Review} held a seminar in Frankfurt, Germany to discuss the development perspective needed to solve the refugee crisis in northern Africa and stretching into the Middle East; which has been something that Mrs. LaRouche has campaigned on for well over year now. That the solution to this refugee crisis is to reverse the destruction that's been caused by Bush's wars, Obama's wars in that region, the support of terrorism through support of Saudi Arabia and more directly.

But do the complete opposite and engage in large-scale development of this region to ensure that there's a future for people; especially for the younger generation. That's the only way you're going to fundamentally get rid of terrorism; the exact opposite of Obama's drone strike policy, where every wedding party he drones, he creates ten times more future terrorists – because their lives have been destroyed – than he killed with his drone strikes. So, this was a very high-level seminar on that topic; and one of major projects that was featured, was this Transaqua project. It featured two of the leading engineers; again this Dr. Marcello Vichi – and one of his associates who's

also involved and is an expert on the project – as well as a representative of the Lake Chad Basin Commission. This is the level of promotion and discussion that our organization {Executive Intelligence Review}, Mrs. LaRouche, also our friend

over in France, Jacques Cheminade who's currently running a campaign for the Presidency in France, has been a major supporter

of this project. So, we have a very close history with this entire thing. Now again, with China actually taking the lead, this is becoming a reality.

Just to put that in a little bit of context, I want to briefly look at this map; because it's well known that water is a

major issue for many parts of the world. And it's expected to become a growing issue for many regions as water use increases,

population grows; and under the assumption that we're not going

to have the level of water infrastructure that we need. If you

just look at this map, put out by a United Nations report on global water issues, you can see in the lighter blues, you see regions where there is water scarcity due to the physical availability of water; and that's probably not a surprise in the

regions you see. In the west and southwestern United States, we

see physical water scarcity. But you see much of Africa is not

light blue, it's dark blue, which indicates economic water scarcity; meaning the water is there, but the infrastructure hasn't been developed to utilize the water supplies that are there. So, I think that's an immediate reference point that's worth making. You have major water supplies available throughout

the African continent; what's been lacking is the ability to

facilitate the kind of projects needed to develop and take advantage of those.

Here [Fig. 2] is just a global depiction of river runoff globally for all the major coastal watersheds combined that run into different oceans and basins. Here, you can see where I'm indicating, the Congo Basin has a very large and significant water flow out into the South Atlantic Ocean there. So, it's a major – maybe not the largest – but a major region of water flow that's available; the vast majority of which is not being used for any economic purposes. The Congo River itself, if people don't know, is the second largest river on the planet in terms of discharge into the ocean. It's kind of hard to compete with the Amazon itself, but the Congo is the second globally largest river; running at 1300 cubic kilometers per year of outflow. For a comparative reference for Americans, the Mississippi is 500 [cubic km]. So this is over 2.5 times the size of the Mississippi River. The Nile River, another major river in Africa, that obviously supports a very large population and development, is more in the range of 80-90 cubic km per year. So, we're talking about an order of magnitude plus larger than the Nile River.

Here [Fig. 3] we have a quick breakdown of the different water basins in Africa. This graphic is actually labelled in German, so my German-speaking friends can read this just fine. But the entire Congo River Basin, as I'm indicating here, so you can get a sense of the size; all funneling down into the Congo River out

into the Atlantic again. Then, just bordering it to the north and to the west, is the Lake Chad Basin. So this entire region,

all water deposited in here filters into Lake Chad itself.

Currently, this basin and the water in this basin, the water in

the Lake Chad system supports somewhere in the range of 30-40 million people. Over the past 40-45 years, Lake Chad – in terms

of total surface area – is now only one-tenth of its former size. So, if you compare 1972 to today, it's one-tenth of the size it was then. There have also been issues of rainfall decreasing in the past 20 years or so on the order of 15% to 20%.

So, none of these figures are new or a surprise; this has

been known since our organization has been campaigning for the development of this project. But it is a very real and developing crisis in the region, and it can be alleviated. Here's

a depiction [Fig. 4] of the actual change in the size of the lake; it's rather dramatic. The total outlying area here is the

1972 level; it had a low record in 1987, and it's recovered just

a little bit. But it's still a tenth of its original, expected size.

So this rather brilliant, beautiful proposal is to create a

canal – again, that would not connect all the way down to the headwaters of the Congo River itself; but it would feed off many

of the tributaries up in the highland regions and collect the water through a series of dams and reservoirs and canals in that

region in the Democratic Republic of Congo and in the Central

African Republic. You can see here an indication of the Congo River Basin as a whole, and the catchment region, and this is the canal that would be developed. Once it captures the water in that region, it could then be funneled into canals and existing rivers crossing the Congo River divide into the Lake Chad Basin, and then funneled directly into Lake Chad. What is being proposed here is something in the range of 50-100 cubic kilometers per year for the diversion. The original designs by the Italian leaders who originally did the engineering studies on this project, were looking at 100 cubic kilometers per year. Again, that's something on the order of 8% of the total water flow of the basin.

It's also worth noting that this would also provide flood control for the Congo Basin itself; so you could alleviate some of the periodic flooding which itself can be very problematic with the lack of infrastructure in the region.

So, the original designs are looking on the order of 100 cubic kilometers a year; this new Memorandum of Understanding threw out the figure of half of that – 50 cubic kilometers per year. Both of which are massive figures. You're talking about on the order of a Nile River of flow, created by man, refilling Lake Chad over some number of years. Again, just to help to get a sense of some of these figures and what they mean, if you take all of the western water projects in the United States: the Central Valley Project; the Franklin Roosevelt projects of the

'30s; the Pat Brown projects of the '60s; the projects to divert from the Colorado River into various regions. You combine all of that, and you look at what is the total functional capacity of all these projects; you're talking about a maximum of 20 cubic kilometers per year. So, this is already 2.5 if not 5 times larger than all of California's water projects combined.

You take China's beautiful brand new South Water North project; they've completed two of the three routes for that project; the so-called eastern route, and the so-called central route. Those combined are going to be transferring about 30 cubic kilometers a year. When the western route is added on, that'll be closer to 45. But again, even the lower estimate of the Lake Chad Transaqua diversion project is 50 – is larger than the South Water North project in its entirety; and it could be even twice that if the full extent is developed.

Hydropower will be developed along this region to provide much-needed electricity; and obviously the water will be used not just for refilling the lake, but an entire development of this region. If the full design is developed in its entirety, you can have a navigable canal that will be part of that; along with which, you can have inland ports, new industrial development, all kinds of economic activity along the canal itself. The level of land irrigation for farming that's being discussed – even with the current proposal of 50 cubic km per year – is equivalent to the entire California Central Valley.

If you know what the California Central Valley means

for

food production for the United States, this should tell you something. You're going to have a California Central Valley potential of food production right in the central heart of Africa. So this is an amazing project that will not just benefit

the immediate nations touching the project; it will have spreading effects throughout [Africa], and is typical of the type

of principle of development that is needed in this current period. You look for these large-scale actions that can benefit

all the partners involved. China is making an investment; they're going to benefit from the project by being able to participate in its construction, but also getting new markets to

work with as these African nations are able to grow and develop.

All these African nations are going to get power, water, skilled

training to construct and operate these projects, the related industry that can go along with these development corridors.

This is exemplary of the type of programs that are needed

today. I think it deserves a very high level of support and praise for the potential of this thing becoming a reality.

Again,

it should serve as a reference point for the level of discussion

needed for the United States. Much could be said – we've already taken up a fair amount of time with this, but the United

States' relation to Mexico; you have the entire NAWAPA design in

principle of managing the entire – and then potentials to add in

southern contributions from Mexico itself. So, you have

similar

ideas of joint development that can not only alleviate current drought conditions that are ravaging California, the southwest United States, and much of northern Mexico; you can actually create a qualitatively higher level of ability to support completely new levels of agriculture development. You turn entire territories that are now uninhabitable into potentially some of the best land that you're going to want to get your hands

on.

It's this future-oriented level of development on this scale, rooted in these types of principles, that I think is only

reference point and the only standard that we should really be holding ourselves to at this point. So, you take, this is exemplary; what we just discussed with the Kra Canal. These are

just a few keystone projects that really signify a new era for mankind, and define the level of discussion that we need to rise

to in the United States.

OGDEN: So again, this is the paradigm which we wish to inaugurate today. This is something that the United States must

be a part of, when we talk about a vision of common destiny for

mankind; which was the way that Xi Jinping put it in his speech

at Davos. When we talk about the mutual benefit among nations,

it's defining these sorts of principles of the future and scientific challenges that can be overcome; and doing that together among nations, which is the paradigm of the 21st Century. We cannot retreat from that.

I think it's very clear, as President Trump said in his

inaugural address, the time for empty talk is over; now is the hour of action. True! But the question is, what form will that action take? And according to what principle will that action be conceived? We go back to the Four Laws document of Lyndon LaRouche. The principle is very clear in that document; this is not just a policy paper. This is document which is formed around the principle that makes mankind different from animals; that we can master nature and improve it for the benefit of all mankind. Increasing the productive powers of the labor force through new technologies and new principles that are discovered; that's the core principle of Mr. LaRouche's Four Laws document. But I think that's what defines this hour of action which must be taken.

I'd like to put up on the screen right now the link to our petition – which we are still circulating – this is lpac.co/trumpsotu. Again, this is a petition demanding that Trump act on his words promising Glass-Steagall, which he said in his campaign; and it must be a strict Glass-Steagall as LaRouche has defined it. This is between now and the State of the Union address. So again, if you haven't signed that petition, this is still the active, leading campaign from LaRouche PAC here in the United States.

But let me let Michael say a little bit – if you wish

to.

MICHAEL STEGER: I think what Ben indicated is that what are possible today are platform-like projects; and that's sort of the question for this new administration. Are we going to take actions which don't simply address the problems which we currently face? But as President Trump said, are we going to move into the future? That's not characterized by some linear notions of time; that requires a physical leap in mankind's sense of productivity and mankind himself as a species. The kind of projects that need to be taken up in the United States, being here in Houston with Kesha Rogers, we had a chance to meet with about 25 former rocket scientists from NASA. Leading figures, some of whom worked their entire careers in the manned space program. They are ready to move forward; they see the potential, but I think what defines the Apollo-like project today is to conquer the fusion energy program. That's something mankind has yet to do; we've clearly got a capability internationally with robotics, and combined with the manned space program to begin to really advance our abilities of exploration on the Moon and Mars.

But the real question for mankind on Earth, and for mankind throughout the Solar System, is going to be this fusion platform. That's the kind of clear and distinct action that, if this administration takes, we will certainly move into the future in an un paralleled way.

OGDEN: We do see some references in this inaugural speech.

As President Trump said, we're standing on the verge of a new millennium; and it's one in which we can unlock the mysteries of space, free Earth from the miseries of disease, and harness the energies, industries, and technologies of tomorrow. Fusion power as my example of what that could be. But, it's not enough to say those words; there has to be a clear pathway to achieve that, and the clear intention from the leadership of the United States to make that happen. But it requires an entirely new paradigm of thinking among the American people and among the nations of the planet generally.

We must maintain a sense of common destiny, a shared future of common benefit; and I think if we take this as an Inauguration Day, but in a much broader sense of the word. Not just the inauguration of a new President in the United States; but potentially the inauguration of a new era of development for the planet. One which is already in motion; that paradigm is already underway, but it's waiting for the United States to become an active and willing participant in that new economic and strategic paradigm.

So, let me go back to the remarks that Lyndon and Helga LaRouche made earlier today which I cited in the beginning. Helga

LaRouche was very clear; we must be focussed on our own principles and our own objectives, and proceed as we have been proceeding. We are very clear in terms of the fact that yes, the

Bush and Obama era is over; a fresh breeze could be blowing through. A lot can change; this could potentially be the end of

business as usual, but more clarity is still needed. And that clarity can only come from the leadership exemplified by the LaRouche Movement, defined and informed by clear scientific principle.

So, let's take these two great projects that we discussed

here today – the Kra Canal and the Transaqua project in Africa – as paradigmatic of what the new era of development can be.

Let's make the decision that this is not just Day One of the First 100 Days of new Presidency of the United States. It's not

just Day One of a new administration, but let's make this Day One, Inauguration Day, of a new era for development for mankind

as a whole.

Thank you very much for joining us here today. Please be

sure to watch the video of the Kra Canal project in full; the link is available in the description. And watch out for an interview with Pakdee Tanapura that will be coming very soon.

And

also hopefully, we will have more elaboration of the great and optimistic vision that Ben laid out in terms of this potential to

develop the African continent as a whole.

Thank you very much for joining us here today, and please

stay tuned. We're in for, I think, a wild ride; and we have a lot of work to do. Sign up to our email list if you haven't yet;

subscribe to the LaRouche PAC YouTube channel; and stay tuned
to
larouchepac.com.